



روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

شامل: قوانین - مذاکرات مجلس شورای اسلامی - رویه‌های قضائی - عهدنامه‌ها - آئیننامه‌ها

WWW.RRK.IR

WWW.DASTOUR.IR

تصویب‌نامه‌ها - تصمیم‌نامه‌ها - اساسنامه‌ها و آگهیها

تک شماره ۴۵۰۰ تومان

صفحه	دستگاه اجراءکننده	تاریخ تصویب	عنوان مندرجات (قوانین و مقررات و مصوبات آراء وحدت رویه)
۱	وزارت علوم، تحقیقات و فناوری	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۰۷ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: آیین‌نامه نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی موضوع نوزدهمین جلسه مورخ ۱۳۹۵/۸/۸ هیأت امنای پژوهشگاه بیوتکنولوژی کشاورزی از ناحیه نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری ابطال شد
۵	شورای اسلامی شهر کرکوند	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۰۶ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: تعرفه شماره ۲-۵ و تعرفه شماره ۳۱۹ از دفترچه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری کرکوند که به ترتیب در خصوص وضع عوارض صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها و بهای خدمات صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده است ابطال شد
۷	سازمان اداری و استخدامی کشور	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۰۸ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: بند ۱۲ از قسمت شرایط اختصاصی شغلی محیط‌بان در صفحه ۱۲ دفترچه راهنمای ثبت‌نام هشتمین امتحان مشترک فراگیر دستگاه‌های اجرایی کشور در سال ۱۳۹۹ که علی‌الاطلاق بیان داشته: «در شغل مأمور اجرای محیط زیست دارندگان معافیت پزشکی، امکان شرکت در آزمون را ندارند، ابطال شد
۸	اداره کل خدمات الکترونیک قضایی قوه قضاییه	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۰۹ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: بخشنامه شماره ۹۰۰۰/۸۳۷۱/۵۵۰ - ۱۳۹۹/۵/۱۳ اداره کل خدمات الکترونیک قضایی قوه قضاییه که در خصوص شناسایی و توقیف اموال مدیون در اجرای مفاد اسناد رسمی مقرر کرده است بستنکاران این قراردادها به منظور درخواست مطالبات خود مانند سایر اسناد رسمی لازم‌الاجرا به ادارات ثبت مراجعه نمایند، ابطال شد
۹	شورای اسلامی شهر شریفیه	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۱۰ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای شریفیه که به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده و براساس آن صرفاً مالکینی که حق شرعی و قانونی خود را استیفاء کرده‌اند، به پرداخت عوارض بیشتر در قالب عوارض مازاد تراکم ملزم شده‌اند، از تاریخ تصویب ابطال شد
۹	شورای اسلامی شهر قم	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۱۱ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری قم که متضمن اخذ عوارض به میزان دو برابر در صورت ابقاء زیربنا و غیره است و به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده، از تاریخ تصویب ابطال می‌شود
۱۰	وزارت صنعت، معدن و تجارت	۱۴۰۱/۱/۳۰	رأی شماره ۳۱۳ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: حکم مقرر در جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت در خصوص ممنوعیت صادرات برخی اقلام، از آن جهت که ممنوعیت فوق را به بازه زمانی معینی محدود نکرده است، ابطال شد
۱۱	سازمان بورس و اوراق بهادار	۱۴۰۱/۲/۲۰	رأی شماره ۳۱۸ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: اطلاق شق (ج) بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه مصوب ۹۸/۳/۷ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با اصلاحات بعدی که مقرر داشته است سهامداران نیز مشمول ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران هستند توسط هیأت‌مدیره بورس به تخلفات انضباطی آنها رسیدگی می‌شود، در غیر مواردی که کارگزار / معامله‌گر اوراق بهادار را به نام و حساب خود معامله می‌کند، ابطال شد

صفحه	دستگاه اجراء کننده	تاریخ تصویب	عنوان مندرجات (قوانین و مقررات و مصوبات آراء وحدت رویه)
۱۲	شورای اسلامی شهر تهران	۱۴۰۱/۲/۲۰	رأی شماره ۳۱۹ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: «۱- بند ۴ مصوبه شماره ۵/۲۵۳۰/۳۳۶۳۷-۱۶۰-۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض مربوط به هزینه ساخت پارکینگ محله‌های شهر تهران است از تاریخ تصویب ابطال شد. ۲- بند ۵ مصوبه شماره شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض به میزان دو برابر عوارض کاربری بنای تجاری، اداری و صنعتی در زمان تثبیت است، از تاریخ تصویب ابطال شد
۱۴	شورای اسلامی شهر تهران	۱۴۰۱/۲/۲۰	رأی شماره ۳۲۳ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: بندهای (الف) و (ح) دستورالعمل نحوه استفاده از املاک مسکونی اختصاصی شهرداری تهران و چگونگی واگذاری آن به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و مدیران شهرداری (ابلاغی به شماره ۱۶۰/۱۶۲-۱۳۸۲/۱/۲۵ وزیر کشور) در حدی که متضمن واگذاری واحد مسکونی به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و اخذ هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذار شده از آنها به جای دریافت اجاره بها است، ابطال شد
۱۵	اداره کل راه و شهرسازی استان قم	۱۴۰۱/۲/۲۰	رأی شماره ۳۲۴ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع: تعرفه خدمات مهندسی استان قم توسط هیأت چهار نفره استان مزبور که به موجب نامه شماره ۱۱۷/۱۴۲۹/ص-۱۳۹۴/۱/۲۹ مدیرکل راه و شهرسازی استان قم ابلاغ شده، از تاریخ تصویب ابطال شد

امتیازبندی متقاضیان، مبلغ اجاره بها، تعهد محضری، اخذ سپرده، خانه‌های جنب کار و ... با قانون فوق‌الذکر و آیین‌نامه اجرایی آن مغایرت دارد.

متن مقرر مورد شکایت به شرح زیر است:

«به منظور ساماندهی نحوه استفاده از منازل سازمانی با هدف استفاده بهینه از امکانات، رعایت الویت‌ها در استفاده از منازل سازمانی و تشویق کارکنان به استقرار کامل در محل خدمت، تشخیص و تعیین کارکنان واجد شرایط، ضوابط و مقررات زیر تعیین می‌گردد:

ماده ۱: تعاریف

الف: سازمان: سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی

ب: واحد تابعه: موسسات و مراکز تحقیقاتی و آموزشی ملی و استانی که تحت مدیریت هیأت امناء سازمان انجام وظیفه می‌نمایند. ج: کارکنان: افراد دارای رابطه استخدامی با سازمان بصورت رسمی، رسمی آزمایشی، پیمانی.

د: اجاره بها: هزینه ماهیانه استفاده از منازل سازمانی که براساس مفاد این آیین‌نامه تعیین می‌شود.

ه: متقاضی: هر یک از کارکنان شاغل آن واحد که درخواست کتبی برای استفاده از منازل سازمانی ارائه می‌دهند.

و: بهره‌بردار: هر یک از کارکنانی که در منازل سازمانی سکونت داشته باشد.

ز: سپرده: مبلغی ثابت که براساس مفاد این آیین‌نامه تعیین و قبل از تحویل منازل سازمانی توسط متقاضی به حساب مربوطه واریز گردد.

ح: مأمورین: کارکنانی که از واحد سازمانی محل خدمت خود به واحد سازمانی این سازمان واقع در شهر دیگر بر اساس نیاز واحد محل مقصد، با حکم کارگزینی بصورت موقت یا دائم انتقال می‌یابند.

ط: منازل جنب کار: منازل سازمانی‌ای که به دلیل ضرورت شغلی باید به بعضی از دارندگان مشاغل خاص واگذار شود (مشاغل خاص بر اساس تصمیم کمیته مسکن مرکزی مشخص می‌گردد).

ی: کارمند انتقالی: عبارتست از تغییر محل خدمت عضو رسمی به طور دائم از سازمان به سایر دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی، پژوهشی و فناوری دولتی و دستگاه‌های اجرایی و بالعکس در چارچوب ضوابط و مقررات آیین‌نامه منابع انسانی

ماده ۲: کمیته مسکن

به منظور تصمیم‌گیری درخصوص نحوه استفاده از منازل سازمانی به افراد واجد شرایط، کمیته مسکن با ترکیب زیر تشکیل می‌شود:

رئیس پژوهشکده	عضو و رئیس
معاون برنامه‌ریزی و پشتیبانی	عضو
معاون پژوهش	عضو
مدیر امور عمومی	عضو و دبیر
یک نفر از کارکنان پژوهشکده	عضو

قوانین و مقررات عمومی

.....

شماره ۰۰۰۲۲۲۲

۱۴۰۱/۳/۷

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۰۷ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «آیین‌نامه نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی موضوع نوزدهمین جلسه مورخ ۱۳۹۵/۸/۱۸ هیأت امنای پژوهشگاه بیوتکنولوژی کشاورزی از ناحیه نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۰۷ شماره پرونده: ۰۰۰۲۲۲۲

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: آقای سعید نصراله زاده خراسانی

موضوع شکایت و خواسته: ابطال آیین‌نامه نحوه استفاده از منازل سازمانی پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی موضوع نوزدهمین جلسه مورخ ۱۳۹۵/۸/۱۸ هیأت امنای پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی از ناحیه نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال آیین‌نامه نحوه استفاده از منازل سازمانی پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی موضوع نوزدهمین جلسه مورخ ۱۳۹۵/۸/۱۸ هیأت امنای پژوهشکده بیوتکنولوژی کشاورزی از ناحیه نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است که:

«الف - مغایرت با قوانین بالادستی: تصویب آیین‌نامه در خصوص نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی منصرف از امور مالی، اداری و تشکیلاتی است و با تفسیر موسعی که هیأت امنای پژوهشکده از قانون داشته منجر به توسعه قانون شده است که مخالف عموم و اطلاق بند (ب) ماده ۲۰ قانون برنامه پنجم است. علاوه بر این در بند (ب) ماده ۲۰ قانون برنامه پنجم توسعه تصریح شده بود که مصوبات هیأت امنای حسب مورد به تأیید وزرای علوم و بهداشت و در مورد فرهنگستان‌ها به تأیید رئیس جمهور می‌رسد. هرچند مبنای تأسیس این پژوهشکده مصوبه ۱۳۷۹/۳/۲۸ شورای عالی اداری بوده لیکن با توجه به این که کلیه مراکز علمی کشور ضرورتاً

مکلف به اخذ مجوز وزارت علوم هستند و با توجه به این که پژوهشکده دارای مجوز قطعی از وزارت عتف می‌باشد. لذا مصوبه مورد اعتراض ضرورتاً باید به تأیید مرکز هیأت‌های امنای وزارت عتف می‌رسید و مهر دفتر هیأت امنای سازمان تحقیقات و آموزش کشاورزی نمی‌تواند به عنوان بدل از تأیید وزارت علوم تلقی گردد و به منزله تأیید قانونی نیست.

ب - مغایرت با قوانین عادی و مقررات: با توجه به اعتبار قانون نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی (۱۳۴۶) و آیین‌نامه اجرایی آن، هیچ قانون یا مقرره‌ای نمی‌تواند تا نسخ قانون مزبور مورد استناد قرار گیرد و یا مقررات مغایر آن وضع کند، در حالی که مصوبه هیأت امنای پژوهشکده در موارد متعددی از حیث نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی،

ماده ۳: ضوابط استفاده

الف - منازل سازمانی به ترتیب اولویت‌های زیر به متقاضیان داده می‌شود:

مامورین، کارکنان انتقالی

متقاضیان باید سرپرست خانوار و فاقد واحد مسکونی در شهر محل خدمت خود باشند.
تبصره ۱: استفاده از منازل سازمانی برای زوجین شاغل در سازمان و واحدهای تابعه فقط برای یک دوره مجاز می‌باشد.

تبصره ۲: با توجه به ضرورت حضور اعضاء هیأت علمی و محققان در جوار عرصه‌های تحقیقاتی با تصویب کمیته مسکن مرکزی (ستاد سازمان) به موسسات مادری و مراکز واجد این شرایط اختیار داده می‌شود بیش از ۵۰ درصد ظرفیت خانه‌های سازمانی را به اعضای هیأت علمی و محققان اختصاص دهند.

سایر متقاضیان

تبصره ۳: در صورتی که تعداد متقاضیان بیشتر از منازل سازمانی باشد، واحدهای مزبور براساس امتیازبندی بین متقاضیان بر اساس جدول پیوست شماره ۱ صورت خواهد گرفت.

ب - حداکثر مدت استفاده از منازل سازمانی پنج سال می‌باشد و در شرایط خاص با تصویب کمیته مسکن واحد مربوطه، این مدت بصورت سالانه و حداکثر تا سه سال قابل تمدید می‌باشد.

ج - مدت زمان استفاده متقاضی از منازل سازمانی شامل مجموع سنوات پیوسته یا نا پیوسته سکونت وی در منازل سازمانی واحدهای تابعه و وابسته می‌باشد.

تبصره ۴ - استفاده از منازل سازمانی توسط معاونین، مدیران کل سازمان، رؤسای موسسات، پژوهشکده‌های مستقل و وابسته، مراکز تحقیقاتی و آموزشی ملی و استانی از ضوابط موضوع این ماده (ماده ۳) مستثنی می‌باشد.

تبصره ۵ - در صورتی که منزل سازمانی خالی و فاقد متقاضی باشد، طبق تأیید کمیته مسکن پژوهشکده و بر اساس مبالغ اجاره رایج (عرف) محل می‌توان آن را به متقاضیانی که ظرفیت استفاده آنها قبلاً تکمیل شده و یا افراد خارج از پژوهشکده اجاره داد در این خصوص داشتن ضمانت‌نامه محضری برای تخلیه ضروری می‌باشد.

ماده ۴: اجاره بها:

الف - اجاره بهای ماهیانه استفاده از منازل سازمانی بر اساس جدول پیوست شماره دو تعیین می‌گردد.

ب - مبلغ سپرده معادل پنج میلیون ریال در کلان شهرها، چهار میلیون ریال در مراکز استان و سه میلیون ریال در سایر موارد تعیین می‌گردد.

تبصره ۶ - پژوهشکده می‌تواند هر سه سال یک بار جدول اجاره بهای پیوست دو و مبلغ سپرده را پس از ارزیابی مجدد مورد اصلاح قرارداد و جهت تصویب به کمیسیون دائمی هیأت امنا ارائه نماید.

ماده ۵ - تعهدات بهره‌برداران:

الف - رعایت ضوابط و مقررات این آیین‌نامه و سایر مقررات مربوطه در استفاده از منازل سازمانی.

ب - عدم در اختیار گذاشتن منازل سازمانی به غیر.

ج - بهره‌برداران از منازل سازمانی حق هیچگونه تغییری در قسمتهای داخلی و خارجی بنا و یا منازل سازمانی کلاً یا جزئاً به غیر ندارند.

د - پرداخت بهای آب، برق، گاز، تلفن و یا شارژ ماهیانه.

ه - تخلیه و تحویل به موقع منازل سازمانی پس از اتمام مهلت و یا حسب اعلام کمیته مسکن (بر اساس مفاد ماده ۶).

و - پرداخت خسارت ناشی از قصور یا تقصیر در نگهداری منزل سازمانی براساس نظر سرپرست امور اداری و پشتیبانی و تأیید کمیته مسکن محل خدمت در هنگام تخلیه.

ی - تعمیرات جزئی از قبیل لکه‌گیری، رنگ‌آمیزی، تعمیرات قفل، شیر آب و در و پنجره، تعمیر و تعویض لوازم و آلات برقی (کلید، پریز، لامپ و...) و رفع معایب ناودانها و آبروها، تأسیسات بهداشتی، حفظ و نگهداری فضای سبز موجود، انداختن شیشه و همچنین نظافت و برفروبی به عهده استفاده‌کننده می‌باشد و در صورت عدم انجام تعمیرات لازم یا نظافت و برفروبی و غیره از طرف بهره‌بردار هر گونه خسارتی به ساختمان وارد آید پژوهشکده و یا واحد تابعه نسبت به جبران خسارت اقدام و هزینه آنرا از حقوق و

دستمزد ماهیانه و سایر دریافتی‌های وی کسر و به حساب درآمد منازل سازمانی واریز نماید. میزان هزینه اعلام شده براساس صورتحساب تنظیمی مستند به اسناد مثبته طبق بند (ح) ماده هفت این آیین‌نامه اقدام خواهد شد.

ماده ۶: سایر شرایط

الف - در صورت قطع رابطه استخدامی بهره‌بردار از خانه سازمانی بصورت بازخریدی، استعفاء و اخراج، وی مکلف است ظرف مدت حداکثر سه ماه از تاریخ ابلاغ نسبت به تخلیه و تحویل منزل سازمانی اقدام نماید.

ب - در صورت بازنشسته شدن فرد یا اتمام مهلت بهره‌برداری در طول سال تحصیلی و داشتن فرزند محصل و یا دانشجو، نامبرده موظف است حداکثر تا پایان سال تحصیلی مزبور و در غیر اینصورت تا پایان حداکثر سه ماه طبق صورتمجلس نسبت به تخلیه و تحویل منزل سازمانی اقدام نماید.

ج - در صورتی که بهره‌بردار از منازل سازمانی فوت شود مهلت تخلیه برای خانواده او شش ماه از تاریخ فوت می‌باشد و هر گاه فرزندان او در محل خدمت مشغول تحصیل باشند حداکثر تا پایان سال تحصیلی همان سال به خانواده وی مهلت داده می‌شود و در هر حال مهلت شش ماهه برای خانواده او محفوظ خواهد بود.

د - در صورت انقطاع موقت حضور کارمند در محل کار، مانند انقضا موقت، مرخصی بدون حقوق، ماموریت آموزشی، تعلیق و غیره از تاریخ اجرای حکم تا یک سال با پرداخت اجاره بها، سکونت بلا مانع بوده و در غیر اینصورت ملزم به تخلیه و تحویل منزل سازمانی می‌باشد.

ه - در مواردی که پس از اعلام کمیته مسکن مبنی بر اتمام مهلت بهره‌بردار و یا اینکه مطابق مفاد این آیین‌نامه وی شرایط استفاده از منازل سازمانی را از دست داده است، بهره‌بردار اقدام به تخلیه واحد محل سکونت خود ننماید، براساس تصمیم کمیته مسکن ماهانه تا حداکثر پنج برابر آخرین اجاره ماهیانه موضوع این آیین‌نامه پس از ابلاغ برای ماه اول و ماه‌های بعد بصورت تصاعدی بین پنج تا ده درصد ضریب افزایش اجاره ماه‌های آتی از حقوق، مزایا و یا سایر مطالبات بهره‌بردار تا زمان تخلیه و تحویل کسر شده و به حساب مربوطه واریز می‌گردد و تخلف نامبرده در مراجع ذیربط مورد پیگیری قرار خواهد گرفت.

و - امور مالی موظف است پس از ابلاغ کمیته مسکن نسبت به کسر اجاره بها و خسارت‌های تعیین شده در این آیین‌نامه را با اولویت نسبت به سایر مطالبات و کسور از حقوق، مزایا و مطالبات بهره‌بردار کسر و به حساب مربوطه واریز نماید.

ز - خانه‌های جنب کار به تشخیص کمیته مسکن مرکزی سازمان مشخص می‌شود و مشمول ضوابط اجاره بها، سپرده و مهلت استفاده نمی‌شود.

ح - در صورت عدم واریز سپرده توسط متقاضی در مهلت مقرر و نیز عدم تحویل و استقرار در منازل سازمانی تعیین شده (حداکثر سه ماه) امتیاز وی لغو گردیده و براساس تصمیم کمیته مسکن واحد مزبور به فرد واجد شرایط دیگری واگذار خواهد گردید.

ط - این آیین‌نامه شامل کلیه بهره‌برداران فعلی منازل سازمانی نیز می‌گردد. (به استثناء بند (ب) ماده ۴).

ی - در صورت عدم رعایت هر یک از تعهدات موضوع ماده پنج و نیز سایر مفاد این آیین‌نامه کمیته مسکن اخطار لازم را به بهره‌بردار برای رفع نقص یا جبران خسارات در مهلت مقرر داده و در صورت عدم توجه بهره‌بردار به اخطار مذکور، با تصویب کمیته مسکن با متخلف بر اساس بند (ه) ماده شش رفتار خواهد شد.

ک - درآمدهای حاصله از محل اجرای این آیین‌نامه بعنوان در آمد اختصاصی محسوب شده و با تأیید مقام مجاز می‌تواند صرف تعمیرات، بازسازی و بهسازی منازل سازمانی و زیرساختهای مورد نیاز شود.

تبصره ۷: استفاده از خانه‌های سازمانی به افراد خارج از پژوهشکده ممنوع می‌باشد. فقط در موارد خاص لازم است ضمن ارسال توجیهات کافی، مجوز لازم از کمیته مسکن پژوهشکده اخذ گردد.

ماده ۷: گردشکار

الف - تحویل تقاضانامه کتبی به دبیر کمیته مسکن.

ب - تشکیل جلسه کمیته مسکن پس از تخلیه هر واحد سازمانی و امتیازبندی متقاضیان.

ج - تعیین متقاضی واجد شرایط و اولویت با امضای صورتمجلس توسط اعضای کمیته مسکن.

جدول پیوست ۲

الف: اعداد مبنای محاسبه اجاره بها						شرح	ردیف
اجاره بها ماهانه به ازاء هر مترمربع زیربنای مفید به ریال							
ساکنین با حقوق کمتر از سی و پنج میلیون ریال		ساکنین با حقوق بیش از سی و پنج میلیون ریال و کمتر از سی و پنج میلیون ریال		ساکنین با حقوق بیش از پنجاه میلیون ریال			
ویلايي	آپارتمان	ویلايي	آپارتمان	ویلايي	آپارتمان		
۲۵۰۰	۴۲۰۰	۴۹۰۰	۵۶۰۰	۶۳۰۰	۷۰۰۰	۱	شهرهای با جمعیت کمتر از ۲۰۰ هزار نفر
۵۶۰۰	۶۳۰۰	۷۰۰۰	۸۴۰۰	۹۱۰۰	۹۸۰۰	۲	شهرهای با جمعیت ۲۰۰ هزار نفر تا ۵۰۰ هزار نفر
۹۸۰۰	۱۱۲۰۰	۱۲۶۰۰	۱۴۰۰۰	۱۵۴۰۰	۱۶۸۰۰	۳	شهرهای با جمعیت ۵۰۰ هزار نفر تا یک میلیون نفر
۱۲۶۰۰	۱۴۰۰۰	۱۶۸۰۰	۱۹۶۰۰	۲۱۰۰۰	۲۳۸۰۰	۴	شهرهای با جمعیت بیش از یک میلیون نفر
۱۶۸۰۰	۱۹۶۰۰	۲۲۴۰۰	۲۵۲۰۰	۲۸۰۰۰	۳۰۸۰۰	۵	شهر تهران

خانه‌های خارج از محدوده شهرها جزء ردیف یک جدول الف محسوب می‌شوند.

مبنا حقوق آخرین حکم کارگزینی فرد می‌باشد

ب: ضریب سنوات سکونت

سال هشتم	سال هفتم	سال ششم	از ابتدای سال اول تا سال پنجم	محل منزل سازمانی
۲	۱/۷	۱/۴	۱	داخل شهر
۱/۵	۱/۲	۱/۰۵	۰/۷۵	حومه (حريم قانونی) شهر
۱	۰/۸۵	۰/۷	۰/۵	خارج از شهر

ج: فرمول تعیین اجاره بها منازل سازمانی

ضریب سنوات سکونت (جدول ب) × عدد مبنای اجاره بها (جدول الف) × مترمربع واحد مسکونی = میزان اجاره بها ماهانه

مترمربع واحد سازمانی توسط واحد خدمات فنی محاسبه و به تأیید کمیته مسکن می‌رسد.

پیوست ۳

تعهد محضری

موضوع: تعهد تخلیه و تحویل منزل سازمانی مرکز/موسسه/استاد/سازمان تحقیقات و آموزش و ترویج کشاورزی

در تاریخ آقای/خانم فرزند به شماره ملی شماره شناسنامه صادره از کارمند با حضور در دفتر اسنادرسمی به شماره شهر نسبت به سپردن تعهد محضری در خصوص تخلیه و تحویل یکباب آپارتمان/منزل مسکونی متعلق به به نشانی به شرح ذیل اعلام می‌دارد:

۱- اینجانب اقرار می‌نمایم که با مطالعه و اطلاع کامل از مفاد آیین‌نامه استفاده از منازل سازمانی متعهد می‌گردم نسبت به رعایت دقیق و کامل مفاد آیین‌نامه اقدام نمایم در غیر این صورت با اعلام سازمان/موسسه/مرکز حداکثر ظرف مدت ۳ ماه نسبت به تخلیه و تحویل ساختمان مورد سکونت اقدام نمایم و در صورت عدم تخلیه اعمال بند ۱۱ این تعهد نامه بلامانع بوده و حق هرگونه اعتراض و شکایت را از خود سلب می‌نمایم.

۲- اینجانب تعهد می‌نمایم از تاریخ صورتجلسه تحویل که توسط کمیته مسکن سازمان/موسسه/مرکز تنظیم گردیده حداکثر ظرف ۵ سال از آپارتمان/منزل مسکونی استفاده نمایم و تمدید مهلت مزبور صرفاً در قالب مقررات ماده ۳ آیین‌نامه مربوط به شرایط و طرز استفاده از خانه‌های سازمانی و موافقت کمیته مسکن واحد مربوطه امکان‌پذیر خواهد بود.

د - ابلاغ کتبی به متقاضی تعیین شده توسط دبیر کمیته جهت تحویل منزل سازمانی ظرف مدت پانزده روز.

ه - امضاء تعهدنامه محضری (پیوست شماره ۳) و واریز وجه سپرده توسط متقاضی تعیین شده به حساب مربوطه پس از دریافت ابلاغ.

و - اعلام کتبی دبیر کمیته به بهره‌بردار حداقل سه ماه قبل از اتمام مهلت وی برای تخلیه و تحویل منزل بر اساس صورتمجلس.

ز - تخلیه و تحویل منزل سازمانی توسط بهره‌بردار در زمان اتمام مهلت سکونت (بر اساس مفاد ماده ۶).

ح - اخذ نظر کمیسیون خسارت به اموال دولت (ماده ۱۴ آیین‌نامه مالی و معاملاتی) توسط کمیته مسکن در خصوص خسارت‌های احتمالی وارده به منزل تخلیه شده و تعیین خسارت‌های احتمالی.

ط - عودت وجه سپرده به بهره‌بردار پس از کسر بدهی‌ها یا خسارت احتمالی. «این آیین‌نامه در هفت ماده، شش تبصره و سه پیوست تنظیم و در جلسه هیأت امنا سازمان به تصویب رسیده است»

جدول پیوست ۱: فرم تقاضای استفاده از منازل سازمانی

ردیف	نام و نام خانوادگی:		شماره شناسنامه:		محل صدور:	
	تاریخ تولد:		تاریخ استخدام:		واحد محل اشتغال:	
تلفن همراه:		تلفن منزل:		تلفن محل کار:		
آدرس محل سکونت فعلی:		نوع استخدام:		نام پدر:		
۱	ضابطه	حداکثر امتیاز	نحوه محاسبه	امتیاز کسب شده		
۲	سابقه خدمت بر اساس حکم کارگزینی	۲۰	هر سال یک امتیاز			
۳	عضویت	رسمی هیأت علمی	۱۵			
		غیررسمی علمی	۱۰			
۴	سرپرستی و مدیریت	کارکنان پیمانی	۶			
		مدیریت	۱۵	به ازاء هر سال یک امتیاز		
۵	سرپرستی	سرپرستی	۷	به ازاء هر سال یک امتیاز		
		افراد خانواده	۱۵	به ازاء هر عضو خانواده (فرزند یا تحت تکفل) ۳ امتیاز		
۶	سوابق جانبازی	تا ۲۰٪	۴			
		۲۰٪ - ۴۰٪	۶			
		بیش از ۴۰٪	۱۰			
۷	آزادگان	۱۰	هر سال ۴ امتیاز			
۸	فرزند شهید	۶				
۹	رزمندگان	شش تا دوازده ماه	۴			
		بیش از ۱۲ ماه	۱۰	به ازاء هر سال ۲ امتیاز		
۱۰	حسن انجام وظیفه و رضایت‌مندی	۱۰	با پیشنهاد مسئول مستقیم و تأیید بالاترین مقام واحد			
۱۱	تخصص و ضرورت شغلی	۱۰	به پیشنهاد بالاترین مقام واحد			
		جمع امتیاز				

ردیف	نام و نام خانوادگی		صور تجلسه کمیته مسکن (تاریخ جلسه): (/ /)		ملاحظات
	امضاء				

۳- اینجانب تعهد می‌نمایم منزل مسکونی فوق را به همان نحوی که تحویل گرفته‌ام بدون هیچ‌گونه عیب و نقص تخلیه و تحویل نمایم در غیر اینصورت ملزم به جبران خسارات وارده برابر نظر سازمان/موسسه/مرکز مربوطه بوده و در صورت عدم پرداخت خسارات از محل حقوق و مطالبات اینجانب بصورت یکجا کسر و به حساب سازمان موسسه مرکز واریز گردد.

۴- اینجانب تعهد می‌نمایم در نگهداری، نظافت، آبیاری و حفاظت محوطه و فضای سبز مربوطه دقت و اقدام لازم را بعمل آورم.

۵ - اینجانب تعهد می‌نمایم کلیه آداب و شئون اخلاقی و اداری توسط اینجانب و خانواده و همراهان رعایت گردد و در صورت موارد غیر اخلاقی سازمان/موسسه/مرکز می‌تواند نسبت به اعلام تخلیه اقدام و اینجانب موظف و متعهد به تخلیه ظرف یک ماه و تحویل واحد به مرکز مربوطه می‌باشم.

۶ - اینجانب تعهد می‌نمایم در صورت عدم استفاده از خانه سازمانی تحت هر عنوان اعم از اعزام به خارج از کشور به مدت طولانی بیش از شش ماه، بازنشستگی، بازرگانی، اعزام به خارج، تعلیق، مرخصی بدون حقوق حداکثر تا یکسال یا به هر صورت با سازمان/موسسه/مرکز قطع رابطه کاری نمایم نسبت به تخلیه و تحویل خانه سازمانی حداکثر ظرف مدت مقرر در آیین‌نامه اقدام نمایم در غیر اینصورت موسسه/مرکز/سازمان مجاز می‌باشد از طریق مراجع قانونی نسبت به تخلیه منزل فوق اقدام نماید.

۷- اینجانب متعهد می‌گردم هر ماه نسبت به پرداخت مبلغ مال‌الاجاره منزل سازمانی، بهای آب، برق، تلفن، گاز، و حق شارژ طبق ضوابط و مقررات اقدام نمایم و در صورت عدم پرداخت سازمان/موسسه/مرکز می‌تواند از محل حقوق، مزایا و سایر مطالبات اینجانب کسر و به حساب خود واریز نماید. بدیهی است در زمان تخلیه و تحویل واحد بایستی نسبت به تسویه موارد فوق اقدام نمایم.

۸ - اینجانب تعهد می‌نمایم حق واگذاری یا اجاره منزل سازمانی خود را به شخص یا اشخاص دیگر ندارم.

۹- اینجانب تعهد می‌نمایم سکونت در منازل سازمانی هیچ‌گونه حقی نسبت به منزل سازمانی برای اینجانب ایجاد نمی‌نماید.

۱۰- اینجانب تعهد می‌نمایم به منظور رعایت بهداشت محیط و نظافت عمومی شهرک یا سازمان موسسه مرکز نسبت به پرداخت حق شارژ یا هر گونه وجهی که از سوی هیأت مدیره شهرک یا سازمان/موسسه/مرکز در قبال ارائه خدمات عمومی مطالبه گردد.

۱۱- اینجانب تعهد می‌نمایم چنانچه پس از پایان مدت سکونت و یا پس از اعلام تخلیه از جانب سازمان/موسسه/مرکز ساختمان مسکونی را تخلیه و تحویل ننمایم بموجب این تعداد اختیارات کامل را به سازمان/موسسه/مرکز اعطاء تا نسبت به توقیف کلیه حقوق و مزایا و مطالبات دریافتی اقدام و حق هر گونه اعتراض و شکایتی را از خود سلب می‌نمایم.

۱۲- تحویل گیرنده خانه‌های سازمانی موظف است حداکثر ظرف سه ماه از تاریخ تحویل نسبت به اسباب کشی و سکونت در واحد سازمانی تحویل گرفته شده اقدام نماید در غیر اینصورت و خالی گذاشتن خانه سازمانی پس از مهلت مذکور، به منزله انصراف محسوب و موظف به تحویل منزل سازمانی به سازمان/موسسه/مرکز می‌باشد.

این تعهدنامه بدون هیچ عذر و بهانه‌ای قابل اجرا در کلیه مراجع قضایی بوده و استفاده‌کننده از خانه‌های سازمانی خود را مکلف به رعایت مفاد آن می‌داند.

در پاسخ به شکایت مذکور، نماینده حقوقی پژوهشگاه بیوتکنولوژی کشاورزی سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی به موجب لایحه شماره ج/۴۸۷۶/۲۵۱ - ۱۴۰۰/۱۲/۷ به طور خلاصه توضیح داده است که: "اولاً: به موجب ماده ۱ قانون احکام دائمی کشور، تصویب آیین‌نامه مزبور در حیطه اختیارات هیأت امنای این پژوهشگاه بوده است. ثانیاً: آیین‌نامه نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی این پژوهشگاه، در واقع، مصدق از آیین‌نامه‌های امور اداری محسوب می‌شود که در ماده ۱ قانون احکام دائمی تصریح شده است. بنابراین مطابق قاعده «اصاله‌الاطلاق» آیین‌نامه‌های اداری شامل آیین‌نامه نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی نیز می‌شود.

ثالثاً: در ماده ۱ قانون احکام دائمی کشور عبارت «مصوبات» با حرف عطف «و» از عبارت «آیین‌نامه‌های مالی و اداری و ...» تفکیک شده که این امر بیانگر تغییر موضوعی این دو عبارت است (اصل تغایر متعاطفین) بر این مبنا، اختیارات هیأت امناء محدود به تصویب آیین‌نامه‌های چهارگانه (مالی، اداری، استخدامی و تشکیلاتی) نبوده و اختیار تصویب مقررات دیگری را می‌توان برای هیأت امناء متصور شد.

قانونگذار در هر موردی که قصد داشته قانون عام حاکم بر دستگاه‌های دولتی را به مؤسسات و دستگاه‌هایی که دارای قوانین و مقررات خاص خود هستند، تسری دهد، به روشنی این امر را تصریح نموده است. در نتیجه تصویب آیین‌نامه نحوه استفاده از منازل سازمانی توسط هیأت امنای این پژوهشگاه مغایرتی با قوانین و مقررات ذیربط ندارد. ایراد عدم تأیید آیین‌نامه مورد اعتراض توسط وزارت علوم نیز وارد نیست، زیرا صورتجلسه تصویب آیین‌نامه مذکور (نوزدهمین جلسه هیأت امنای این پژوهشگاه) توسط نماینده وقت وزیر علوم امضاء و تأیید شده است. در خصوص ایراد شاکه مبنی بر اینکه درآمد

رأی هیأت عمومی

براساس ماده یک قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور مصوب ۱۳۹۵ مقرر گردیده: «دانشگاه‌ها، مراکز و مؤسسات آموزش عالی و پژوهشی و فرهنگستان‌ها و پارک‌های علم و فناوری که دارای مجوز از شورای گسترش آموزش عالی وزارتخانه‌های علوم، تحقیقات و فناوری و بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و سایر مراجع قانونی ذی‌ربط می‌باشند، بدون رعایت قوانین و مقررات عمومی حاکم بر دستگاه‌های دولتی به ویژه قانون محاسبات عمومی کشور، قانون مدیریت خدمات کشوری، قانون برگزاری مناقصات و اصلاحات و الحاقات بعدی آنها و فقط در چهارچوب مصوبات و آیین‌نامه‌های مالی، معاملاتی، اداری، استخدامی و تشکیلاتی مصوب هیأت امناء که حسب مورد به تأیید وزیران علوم، تحقیقات و فناوری و بهداشت، درمان و آموزش پزشکی و در مورد فرهنگستان‌ها به تأیید رئیس جمهور و در مورد دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی و تحقیقاتی وابسته به نیروهای مسلح به تأیید رئیس ستاد کل نیروهای مسلح می‌رسد، عمل می‌کنند.» لذا مصوبات هیأت امناء می‌بایست به تأیید وزیران علوم، تحقیقات و فناوری و بهداشت، درمان و آموزش پزشکی برسند. با عنایت به اینکه آیین‌نامه معترض‌عنه پس از تصویب هیأت امناء به تأیید نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری رسیده است و مستند مشخصی راجع به تفویض اختیار تأیید آیین‌نامه مذکور از ناحیه وزیر علوم، تحقیقات و فناوری به نماینده وی در این خصوص وجود ندارد و اصل نیز بر عدم صلاحیت مقام اداری است، لذا تأیید آیین‌نامه نحوه استفاده از خانه‌های سازمانی پژوهشگاه بیوتکنولوژی کشاورزی موضوع نوزدهمین جلسه مورخ ۱۳۹۵/۸/۱۸ هیأت امنای پژوهشگاه بیوتکنولوژی کشاورزی از ناحیه نماینده وزیر علوم، تحقیقات و فناوری خارج از حدود اختیارات مقام مذکور است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۲۳۲۰

۱۴۰۱/۳/۷

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۰۶ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «تعرفه شماره ۲- ۵ و تعرفه شماره ۳۱۹ از دفترچه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری کرکوند که به ترتیب در خصوص وضع عوارض صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها و بهای خدمات صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده است ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۳/۳۰ شماره دادنامه: ۳۰۶ شماره پرونده: ۰۰۰۲۳۲۰
مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری
شاکي: شرکت فولاد مبارکه اصفهان با نمایندگی آقای عباس قربانی
موضوع شکایت و خواسته: ابطال تعرفه شماره ۲ - ۵ دفترچه عوارض سال ۱۴۰۰ و تعرفه ۳۱۹ بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر کرکوند
گردش کار: آقای عباس قربانی به نمایندگی از شرکت فولاد مبارکه اصفهان به موجب دادخواستی ابطال تعرفه شماره ۲ - ۵ دفترچه عوارض سال ۱۴۰۰ و تعرفه ۳۱۹ بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر کرکوند را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته خود به طور خلاصه اعلام کرده است که:

«شورای اسلامی شهر کرکوند به موجب مصوبه مورد شکایت در خصوص موضوع صدور مجوز حفاری در محدوده حریم شهر مبادرت به وضع دو تعرفه با عناوین ۱- عوارض صدور مجوزهای حفاری و ترانشه و ۲- بهای خدمات صدور مجوزهای حفاری و ترانشه نموده است که وضع آنها به دلایل ذیل خلاف قوانین و مقررات می‌باشد.

۱- در ردیف ۱ از تعرفه، مستند قانونی و مبنای محاسبه عوارض در خصوص حفاری‌های خاکی «دستورالعمل نحوه هماهنگی و صدور مجوز حفاری در سطح شهرهای کشور» اعلام شده است. در حالی که دستورالعمل مذکور که در راستای عمل به مصوبه شماره ۷۱۰۱۶/۲۶ هیأت وزیران و شورای عالی فنی معاونت راهبردی ریاست جمهوری و مصوبه مورخ ۱۳۶۶/۱۱/۴ هیأت وزیران وضع گردیده است (به خصوص ماده ۱۲ دستورالعمل مذکور) به منظور تعیین هزینه‌های حفاری وضع شده و نمی‌تواند به عنوان مرجعی جهت تعیین عوارض مورد استناد قرار گیرد و این قسم عوارض از مصادیق عوارض بدون سبب قانونی است که به موجب اصل ۵۱ قانون اساسی، ماده ۴ قانون بخشی از مقررات مالی دولت و تبصره ۳ ماده ۶۲ قانون پنجساله پنجم ممنوع اعلام شده است.

۲- عنوان و متن دستورالعمل مذکور ناظر بر تعیین هزینه حفاری در محدوده قانونی شهر است در حالی که در بند ۱ و ۲ توضیحات تعرفه مارالذکر صراحتاً به «نقاط واقع در حریم شهر» اشاره نموده که از این نظر استناد به دستورالعمل حفاری و تسری مصادیق مورد نظر در دستورالعمل به حفاری‌های خارج از محدوده قانونی شهر (حریم قانونی شهر) فاقد وجهت قانونی است.

۳- دستورالعمل نحوه هماهنگی و صدور مجوز حفاری در سطح شهرهای کشور با هدف یکسان‌سازی و پرهیز از اخذ مبلغ اضافی از طرف شهرداری‌ها وضع گردیده و هزینه‌های حفاری را بر اساس فهرست آحاد بها تعیین نموده و مخصوص مواردی است که شهرداری رأساً متولی انجام حفاری است و به لحاظ منطقی و حقوقی نمی‌تواند به عنوان منبعی جهت اخذ عوارض مورد استفاده شهرداری قرار گیرد.

۴- بر اساس مقررات ماده ۱۰۳ قانون شهرداری متقاضی باید قبل از هر اقدامی جهت حفاری و اتصال راه‌ها و ... موافقت کتبی شهرداری را اخذ نماید. قانونگذار برخلاف مواردی مانند ساخت و ساز که در ماده ۱۰۰ قانون شهرداری صراحتاً اخذ مجوز را ضروری دانسته در خصوص عملیات حفاری از عبارت «اخذ موافقت کتبی» استفاده نموده است، این تمهید بی‌جهت نیست، زیرا اخذ موافقت به دلیل اطمینان از عدم تعارض طرح با زیر ساخت‌های شهری و نقشه جامع شهر است و وضع تعرفه برای اعلام

۵ - صرف نظر از اینکه عوارض مذکور برخلاف قانون وضع گردیده نحوه تعیین عوارض و ضریب در نظر گرفته شده در آن از مصادیق بارز اجحاف در حق مؤدی است که در تعرفه برای حفاری‌های بالای ۵۰۰ متر در اراضی خاکی واقع در حریم شهر ضریب ۲ در نظر گرفته شده و برای حفاری تا ۵۰۰ متر در اراضی خاکی در حریم شهر ضریب ۱ (در حالی که علی‌الاصول اگر میزان حفاری بیشتر باشد باید ضریب کمتری در نظر گرفت یا با حفاری کمتر مشابه تعیین ضریب کرد).

۶ - تعرفه ۳۰۹ با تعرفه شماره ۲ - ۵ هم‌پوشانی دارد در واقع شهرداری یک بار صدور مجوز حفاری را برابر تعرفه ۳۰۹ محاسبه و مطالبه می‌نماید و بار دیگر بر اساس تعرفه مصوبه عوارض سال ۱۴۰۰.

متن مصوبه‌های مورد شکایت به شرح زیر است:

الف - تعرفه شماره ۲ - ۵ دفترچه عوارض سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر کرکوند:

شماره (۵-۲)	شماره ابلاغ مصوبه:	تاریخ ابلاغ مصوبه:
شهررداری کرکوند		
صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها		
تعرفه عوارض	ماخذ و نحوه محاسبه عوارض ۹۵	نحوه محاسبه عوارض مصوب بهمن ماه ۹۹
خاکی	برابر دستورالعمل نحوه هماهنگی و صدور مجوز حفاری در سطح شهرهای کشور	۱ - در کلیه معابر و مسیرهای خاکی و سایر نقاط واقع در حریم شهر که طول حفاری کمتر از ۵۰۰ متر می‌باشد یک برابر محاسبه می‌گردد. ۲ - در کلیه معابر و مسیرهای خاکی و سایر نقاط واقع در حریم شهر که طول حفاری بیشتر از ۵۰۰ متر می‌باشد دو برابر محاسبه می‌گردد. ۳ - در معابر فرعی و بن بست‌ها یک دوم مبلغ محاسبه می‌گردد.
آسفالت	برابر دستورالعمل نحوه هماهنگی و صدور مجوز حفاری در سطح شهرهای کشور	این عوارض برابر دستورالعمل نحوه هماهنگی و صدور مجوز حفاری در سطح شهرهای کشور، مصوب کمیسیون عالی هماهنگی امور اجرایی شهرهای کشور در اجرای مصوبه مورخ ۶۶/۱۱/۴ هیأت وزیران دریافت خواهد شد.
در صورتی که ترانشه در پیاده‌روها باشد، هزینه‌ها به همراه بیست درصد خسارت به جداول، بلوک فرش، سنگفرش و آسفالت و ... دریافت می‌گردد. - شهردار - شورای اسلامی شهر کرکوند - وزارت کشور		

ب - تعرفه شماره ۳۰۹ دفترچه بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر کرکوند:

شماره ابلاغ مصوبه:		شهررداری کرکوند													
تاریخ ابلاغ مصوبه:		بهای خدمات صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها													
توضیحات		ماخذ و نحوه محاسبه بهای خدمات													
بهای خاکی	ارتفاع × عرض × طول = ۷۰۰ متر	۱ - در کلیه معابر و مسیرهای خاکی و سایر نقاط واقع در محدوده قانونی و حریم شهر که طول حفاری کمتر از ۵۰۰ متر می‌باشد یک برابر محاسبه می‌گردد. ۲ - در کلیه معابر و مسیرهای خاکی و سایر نقاط واقع در محدوده قانونی و حریم شهر که طول حفاری کمتر از ۵۰۰ متر می‌باشد دو برابر محاسبه می‌گردد. ۳ - در معابر فرعی و بن بست‌ها یک دوم مبلغ محاسبه می‌گردد.	$T=4170.45 * V$ ریال												
بهای آسفالت	نوع مسیر	ضریب تکرار حفاری			ضریب کیفیت آسفالت				مقطع خسارت دیده (مترمربع)	ضریب منطقه	ضریب اهمیت	نوع	مسیر	بهای آسفالت	
		متقاضی اول	متقاضی دوم	متقاضی سوم	کیفیت نوع ۴	کیفیت نوع ۳	کیفیت نوع ۲	کیفیت نوع ۱							عمر کمتر از ۴ سال
		۱/۰۰	۷/۰	۵/۰	۲/۰	۵/۰	۸/۰	۷۰۰	۷۰۰						
جمع کل خسارت														ریال	
توضیح (۱) در صورتی که ترانشه در پیاده‌روها باشد، هزینه‌ها به همراه بیست درصد خسارت به جداول، بلوک فرش، سنگفرش و آسفالت و ... دریافت می‌گردد. ... اهمیت معبر (گذر تا ۳ متر برابر. ۱) گذر تا کمتر برابر (۱۰۱. ۲) گذر از ۱۰ متر به بالا برابر (۱۰۳. ۳) ضریب محاسباتی برابر یک می‌باشد. (۴) قیمت آسفالت طبق فهرست بهای سال جاری محاسبه می‌گردد.															

تعیین کننده وضعیت سلامت فرد باشد. چه بسا فردی مبتلا به یک بیماری حاد باشد که در دوره اوج بیماری اقدام به اخذ معافیت پزشکی نموده اما شرایط جسمی و سلامتی وی با گذشت چند ماه یا چند سال و به لطف خداوند رو به بهبود نهاده است چرا که وضعیت سلامت افراد امری ثابت و لایتغیر نیست.

برای رسته شغلی محیطبان داوطلبان پس از موفقیت در آزمون کتبی و معرفی به عنوان چند برابر ظرفیت باید در آزمون سنجش آمادگی جسمانی شرکت نمایند که پس از کسب حد نصاب معین افراد برتر به مصاحبه دعوت می‌شوند. لذا افرادی که از نظر سلامتی و جسمانی مشکلی داشته باشند، خودبخود در این مرحله حذف می‌گردند. مطابق روال آزمون‌های استخدامی افرادی که در مرحله مصاحبه موفق می‌شوند، تکمیل فرایند استخدامی آنان مستلزم تأیید پزشک متخصص طب کار و همچنین طی آزمایشات و تست‌های پزشکی خاص زیر نظر مرکز بهداشت، می‌باشد که در این صورت نیز افراد فاقد سلامت در این مرحله فیلتر می‌شوند. بنابر آنچه گفته شد، داوطلبان باید آزمون عملی آمادگی جسمانی (با کسب حدنصاب معین)، معاینات پزشک متخصص و آزمایشات پزشکی را با موفقیت پشت سر گذارند که در صورت مشکل جسمی و عدم توانایی یا خدشه سلامتی در هر یک از این مراحل رد می‌شوند. لذا با وجود مراحل متعدد برای سنجش وضعیت سلامت فرد ممنوعیت ثبت نام برای دارندگان کارت معافیت پزشکی بلاوجه بوده و ناعادلانه است. یادآور می‌شوم که هیأت عمومی دیوان عدالت اداری اخیراً در دادنامه‌ای شرط معدل برای آزمون استخدامی را ابطال نموده است. غرض از این یادآوری این بود که در متن رأی مذکور علت حذف شرط معدل را برگزاری آزمون استخدامی دانسته، زیرا با وجود موفقیت فرد در آزمون کتبی شرط معدل بلاوجه است. چرا که قبولی در آزمون کتبی و کسب حد نصاب نمره مؤید صلاحیت علمی فرد است. در اینجا نیز گذر از مراحل متعدد سنجش توانایی جسمانی و سلامتی مؤید وضعیت سلامتی فرد است و شرط «نداشتن معافیت پزشکی» بلاوجه است. متن مقرر در مورد شکایت به شرح زیر است:

«شرایط اختصاصی شغل محیطبان:

.....

۱۲- در شغل مأمور اجرایی محیط زیست دارندگان معافیت پزشکی، امکان شرکت در آزمون را ندارند.

علیرغم ابلاغ دادخواست و ضامنه آن به سازمان امور اداری و استخدامی کشور، تا زمان رسیدگی به پرونده در جلسه هیأت عمومی دیوان عدالت اداری پاسخی از طرف آن مرجع واصل نشده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

براساس بند (ج) ماده ۴۲ قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶ «انجام خدمت دوره ضرورت یا معافیت قانونی برای مردان» یکی از شرایط عمومی استخدام در دستگاه‌های اجرایی عنوان شده است که معافیت‌های پزشکی یکی از موارد معافیت‌های قانونی می‌باشد. براساس بند (ز) ماده مذکور نیز «داشتن سلامت جسمانی و روانی و توانایی برای انجام کاری که استخدام می‌شوند براساس آئین‌نامه‌ای که با پیشنهاد سازمان به تصویب هیأت وزیران می‌رسد» از دیگر شرایط عمومی استخدام در دستگاه‌های اجرایی عنوان شده است. براساس ماده ۲ آیین‌نامه اجرایی بند (ز) ماده ۴۲ قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۹ مقرر شده است: «استخدام داوطلبانی که صرفاً دارای اعتیاد به مواد مخدر، الکل و دخانیات می‌باشند ممنوع است.» براساس ماده ۳ این آیین‌نامه نیز مقرر شده: «دستگاه‌های اجرایی می‌توانند صلاحیت و توانایی انجام کار داوطلبانی که برای آن استخدام می‌شوند از طریق آزمون علمی، مصاحبه تخصصی و معاینات پزشکی احراز نمایند.» همچنین براساس ماده ۴ آیین‌نامه مذکور مقرر شده است: «در صورت بروز مشکل و اعتراض داوطلبان استخدام، مرجع نهایی رسیدگی به توانایی جسمی و روانی انجام کار، شورای پزشکی دانشگاه علوم پزشکی استان مربوط می‌باشد.» بنابراین بند ۱۲ از قسمت شرایط اختصاصی شغل محیطبان در صفحه ۱۲ دفترچه راهنمای ثبت نام هشتمین امتحان مشترک فراگیر دستگاه‌های اجرایی کشور در سال ۱۳۹۹ که علی‌الاطلاق بیان داشته: «در شغل مأمور اجرایی محیط زیست دارندگان معافیت پزشکی، امکان شرکت در آزمون را ندارند» مغایر بندهای (ج) و (ز) ماده ۴۲ قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶ و مواد ۲ و ۳ و ۴ آیین‌نامه اجرایی بند (ز) ماده ۴۲ قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۹ و خارج از حدود اختیارات مرجع صادرکننده آن است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

علیرغم ابلاغ دادخواست تا زمان صدور رأی در هیأت عمومی پاسخی از طرف شکایت واصله نشده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

براساس ماده ۱۰۳ قانون شهرداری (الحاقی ۱۳۴۵/۱۱/۲۷) مقرر شده است که: «کلیه وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی و خصوصی موظفند قبل از هرگونه اقدامی نسبت به کارهای عمرانی واقع در مناطق مندرج در ماده ۹۷ و ۹۸ از قبیل احداث شبکه تلفن و برق و آب و سایر تأسیسات و همچنین اتصال راههای عمومی و فرعی رعایت نقشه جامع شهرسازی را بنمایند. این قبیل اقدام باید با موافقت کتبی شهرداری انجام گیرد و مؤسسه اقدام کننده مکلف است هرگونه خرابی و زبانی را که در اثر اقدامات مزبور به آسفالت یا ساختمان معابر عمومی وارد آید، در مدت متناسبی که با جلب نظر شهرداری تعیین خواهد شد، ترمیم نموده و به وضع اول درآورد والا شهرداری خرابی و زیان وارده را ترمیم و به حال اول درآورده هزینه تمام شده را با ۱۰٪ (ده درصد) اضافه از طریق اجرای ثبت اسناد وصول خواهد کرد.» با توجه به اینکه بر مبنای حکم قانونی مذکور، درخصوص ترمیم و جبران خسارت ناشی از خرابی و زبانی که در اثر اقدامات وزارتخانه‌ها و مؤسسات دولتی و خصوصی به معابر و راههای عمومی وارد می‌شود تعیین تکلیف شده است، بنابراین تعرفه شماره ۲ - ۵ و تعرفه شماره ۳۱۹ از دفترچه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری کرکوند که به ترتیب درخصوص وضع عوارض صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها و بهای خدمات صدور مجوزهای حفاری و ترانشه‌ها به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده‌اند، هم از جهت مغایرت با سازوکار مقرر در ماده ۱۰۳ قانون شهرداری و هم از جهت اخذ دو وجه در قبال فعالیت واحد که متضمن اخذ عوارض مضاعف است، خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۳۰۴۸

۱۴۰۱/۳/۷

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۰۸ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «بند ۱۲ از قسمت شرایط اختصاصی شغلی محیطبان در صفحه ۱۲ دفترچه راهنمای ثبت نام هشتمین امتحان مشترک فراگیر دستگاه‌های اجرایی کشور در سال ۱۳۹۹ که علی‌الاطلاق بیان داشته: «در شغل مأمور اجرایی محیط زیست دارندگان معافیت پزشکی، امکان شرکت در آزمون را ندارند، ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد. مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۰۸ شماره پرونده: ۰۰۰۳۰۴۸

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: آقای هامون گل محمدی

موضوع شکایت و خواسته: ابطال بند ۱۲ از شرایط اختصاصی شغل محیطبان مندرج در صفحه ۱۲ دفترچه راهنمای ثبت نام هشتمین امتحان مشترک فراگیر دستگاه‌های اجرایی کشور در سال ۱۳۹۹

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال بند ۱۲ از شرایط اختصاصی شغل محیطبان مندرج در صفحه ۱۲ دفترچه راهنمای ثبت نام هشتمین امتحان مشترک فراگیر دستگاه‌های اجرایی کشور در سال ۱۳۹۹ را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته اعلام کرده است که:

« به استحضار می‌رساند داشتن معافیت پزشکی به موضوع معافیت از «انجام خدمت دوره ضرورت» مربوط می‌شود که وضعیت فرد مشمول را در رابطه با قانون خدمت وظیفه عمومی تعیین می‌کند و از این نظر فاقد ارزش دیگری است و ارتباطی با شرایط استخدامی فرد ندارد. بند (ج) ماده ۴۲ قانون مدیریت خدمات کشوری، «انجام خدمت دوره ضرورت یا معافیت قانونی برای مردان» را از شرایط استخدام در دستگاه‌های اجرایی می‌شمارد. مصرح است که معافیت پزشکی جزء معافیت‌های قانونی مورد اشاره است. آیین‌نامه معافیت پزشکی شامل لیست بلندی از بیماری‌هاست که طیف گسترده‌ای از بیماری‌ها با شرایط و مشکلات مختلف را شامل می‌شود. لذا معافیت پزشکی نمی‌تواند

شماره ۰۰۰۲۷۳۲

۱۴۰۱/۳/۷

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۰۹ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «بخشنامه شماره ۹۰۰۰/۸۳۷۱/۵۵۰ - ۱۳۹۹/۵/۱۳ اداره کل خدمات الکترونیک قضایی قوه قضاییه که در خصوص شناسایی و توقیف اموال مدیون در اجرای مفاد اسناد رسمی مقرر کرده است بستانکاران این قراردادها به منظور درخواست مطالبات خود مانند سایر اسناد رسمی لازم‌الاجرا به ادارات ثبت مراجعه نمایند، ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۰۹ شماره پرونده: ۰۰۰۲۷۳۲

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: بانک ملت با وکالت خانم نازنین زهرا عطاری

موضوع شکایت و خواسته: ابطال بخشنامه شماره ۹۰۰۰/۸۳۷۱/۵۵۰ - ۱۳۹۹/۵/۱۳

اداره کل خدمات الکترونیک قضایی قوه قضاییه

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال بخشنامه شماره ۹۰۰۰/۸۳۷۱/۵۵۰ - ۱۳۹۹/۵/۱۳

اداره کل خدمات الکترونیک قضایی قوه قضاییه را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است که:

«به استحضار می‌رساند مقرره مورد شکایت به شرح زیر خلاف قانون و قابل ابطال است: ماده ۱۵ قانون عملیات بانکی بدون ربا مصوب ۱۳۷۶ که قراردادهای بانکی را در حکم اسناد رسمی لازم‌الاجرا می‌داند در مقام بیان امتیازات این اسناد نسبت به سایر اسناد عادی است و حق مراجعه به اجرای ثبت مغایرت و منافاتی با حق و اختیار اقامه دعوا در دادگاه ندارد و در حکم اسناد رسمی لازم‌الاجرا بودن قراردادهای بانکی، امتیاز اضافی برای صاحب حق محسوب می‌شود و بدیهی است جنبه الزامی نداشته و تکلیفی برای ذینفع جهت وصول مطالبات خود از طریق اجرای ثبت ایجاد نمی‌کند و تصویب این ماده واحد و همچنین ماده ۷ قانون تشکیل اعطای تسهیلات بانکی و ... در واقع اعتبار قراردادهای بانکی را به مانند اسناد رسمی بالاتر برده است. مطابق با اصل ۳۴ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران «دادخواهی حق مسلم هر فرد است و هر کس می‌تواند به منظور دادخواهی به دادگاه‌های صالح رجوع نماید و ... هیچ کس را نمی‌توان از دادگاهی که به موجب قانون حق مراجعه به آن را دارد منع کرد» و با توجه به اینکه هدف از تأسیس دفاتر خدمات الکترونیک قضایی و وضع قانون مربوط، تسهیل طرح و پیگیری دعاوی و شکایات و سایر امور قضایی، از طریق «دفاتر خدمات قضایی» یا «درگاه خدمات قضایی» و با استفاده از سامانه‌های الکترونیکی و مخابراتی برای اشخاص حقیقی و حقوقی می‌باشد، ارجاع اجباری دعاوی وصول مطالبات بانکی به اجرای ثبت و نه محاکم قضایی خلاف قانون و اصل ۳۴ و اصل ۱۵۹ قانون اساسی است، بنا به مراتب فوق ذینفع هیچ مانعی در مراجعه به دفاتر خدمات الکترونیک قضایی جهت تقدیم دادخواست و اقامه دعوا نزد محاکم صالح نخواهد داشت.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری برابر رأی وحدت رویه مورخ ۱۴۰۰/۴/۲۲ در موضوعی مشابه در خصوص نامه شماره ۹۰۰۰/۴۳۳۲/۵۵۰ سرپرست اداره کل خدمات الکترونیک قضایی و نامه شماره ۶۹۵/۱ - ۱۴۰۰/۵/۶ رئیس کل دادگستری استان فارس مبنی بر ارجاع اجباری پرونده‌های موضوع مطالبه وجه اسناد تجاری، دعاوی ناشی از قراردادهای رهن و اجاره و ... به مراکز و موسسات داوری، با استناد به اصل ۳۴ قانون اساسی و به جهت خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بودن نامه و دستور صادره، نامه صادره را ابطال نموده است که خود موید غیرقانونی بودن دستور صادره از سوی اداره کل خدمات الکترونیک قضایی در موضوع حاضر است. ماده ۲ آیین‌نامه اجرایی شناسایی و توقیف اموال مدیون در اجرای مفاد اسناد رسمی مصوب ۱۳۹۸/۴/۲۶ ریاست قوه قضاییه (استنادی در دستورالعمل اداره کل دفاتر خدمات قضایی) و بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران ۱۳۹۵ صراحتاً ناظر بر اسنادی است که مطابق با ماده ۱۲۸۷ قانون مدنی و ماده ۹۳ قانون ثبت اسناد و املاک ذاتاً سند رسمی محسوب می‌شوند. برابر ماده فوق‌الذکر «مفاد اسناد رسمی لازم‌الاجرا از طریق ادارات اجرای مفاد اسناد رسمی لازم‌الاجرای سازمان ثبت اسناد و املاک کشور اجرا می‌شوند» رسمی بودن سند این اثر را به دنبال دارد که مدلول سند، در صورتی که راجع به دیون و سایر اموال منقول باشد، بدون نیاز به حکم دادگاه و به استناد آیین‌نامه اجرایی مفاد اسناد رسمی لازم‌الاجرا و طرز رسیدگی به شکایت از عملیات اجرایی

قابل اجرا باشد. حال آن که قراردادهای بانکی اسناد عادی است و صرفاً قانونگذار مزایای اسناد لازم‌الاجرا را به آنها نیز تعمیم داده است و در حکم اسناد لازم‌الاجرا دانستن قراردادهای بانکی، وصف ذاتی (عادی بودن) این اسناد را از بین نخواهد برد.

شایان ذکر است اسناد عادی که به حکم قانون در حکم سند رسمی لازم‌الاجرا هستند نیز در لایحه پیشنهادی دولت جمهوری اسلامی ایران مشمول بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی بود لیکن با نظر نمایندگان مجلس شورای اسلامی به دلیل مخالفت صریح با قانون اساسی که دادخواهی را حق مسلم هر فرد می‌داند و با در نظر گرفتن سایر معایب و مضرات اظهاری در صورتجلسه مذاکرات علنی به شرح مشبوت در روزنامه رسمی شماره ۲۰۹۶۲ صفحات ۱۹ الی ۲۱، جز مذکور یعنی «اسناد عادی در حکم سند رسمی» از بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه حذف گردید. لذا نامه اداره کل خدمات الکترونیک قضایی مبنی بر لزوم ارجاع قراردادهای بانکی به اجرای ثبت، نسبت به قراردادهای عادی بانکی که در حکم اسناد رسمی لازم‌الاجرا بوده انصراف موضوعی و حکمی دارد. در تأیید موضوع خارج بودن «اسناد عادی در حکم سند رسمی» از حکم مندرج در بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران، سازمان ثبت اسناد و املاک کشور برابر نامه شماره ۲۹۶۹۹ - ۱۳۹۶/۳/۱۹ خطاب به ادارات کل ثبت اسناد و املاک استانها اعلام می‌دارد: «بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه صرفاً ناظر بر اسناد رسمی لازم‌الاجرای است که مطابق حکم ماده ۱۲۸۷ قانون مدنی از وصف رسمی بودن برخوردار باشند و شامل اسناد عادی لازم‌الاجرا نمی‌شود.» متن مقرره مورد شکایت به شرح زیر است:

«مدیران محترم دفاتر خدمات الکترونیک قضایی

با عنایت به ماده «۱۵ قانون عملیات بانکی بدون ربا» و ماده «۱۹۹ آیین‌نامه اجرایی مفاد اسناد رسمی لازم‌الاجرا» نظر به اینکه کلیه قراردادهای منعقد شده میان اشخاص عادی و بانک‌ها در حکم اسناد رسمی لازم‌الاجرا می‌باشد، مادامی که در مفاد آن اختلافی میان طرفین حادث نگردد تابع مفاد آیین‌نامه اجرایی اسناد رسمی می‌باشند. لذا با توجه به مفاد مواد مذکور همچنین آیین‌نامه اجرایی مصوب ریاست قوه قضاییه در خصوص «شناسایی و توقیف اموال مدیون در اجرای مفاد اسناد رسمی» مقتضی است، بستانکاران این قراردادها به منظور درخواست مطالبات خود مانند سایر اسناد رسمی لازم‌الاجرا به ادارات ثبت مراجعه نمایند.»

علیرغم ابلاغ دادخواست و ضمائم آن به معاونت فناوری و آمار و اطلاعات قوه قضاییه، تا زمان رسیدگی به پرونده در جلسه هیأت عمومی دیوان عدالت اداری پاسخی از طرف آن مرجع واصل نشده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

اولاً: حکم مقرر در بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران صرفاً ناظر بر «اسناد رسمی لازم‌الاجرا» بوده و در آن هیچ اشاره‌ای به «اسناد عادی در حکم سند رسمی» نشده است ثانیاً: با توجه به مشروح مذاکرات جلسه علنی مجلس شورای اسلامی در جلسه هفتم مورخ ۱۳۹۵/۱۲/۳ در خصوص بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون مذکور (در متن لایحه پیشنهادی بند ب ماده ۱۲۹ بوده است) عبارت «اسناد عادی که به موجب قانون در حکم اسناد رسمی لازم‌الاجرا» هستند، وجود داشت که با پیشنهاد یکی از نمایندگان و موافقت سایرین از طریق رأی‌گیری از متن لایحه حذف شده است که این امر نشان دهنده این است که اراده مقنن بر این بوده است که حکم بند (ب) ماده ۱۱۳ فقط شامل اسناد رسمی لازم‌الاجرا باشد نه «اسناد عادی در حکم سند رسمی لازم‌الاجرا».

ثالثاً: در آیین‌نامه اجرائی بند (ب) ماده ۱۱۳ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران موسوم به «آیین‌نامه اجرایی شناسایی و توقیف اموال مدیون در اجرای مفاد اسناد رسمی» مصوب رئیس قوه قضاییه که مستند نامه مرکز آمار قرار گرفته است هیچ اشاره‌ای به «اسناد عادی در حکم اسناد رسمی» نشده است لذا با عنایت به مواد قانونی پیش گفته و اصول حاکم در خصوص نحوه اجرای اسناد عادی و با توجه «حق دادخواهی» مندرج در اصل ۳۴ قانون اساسی، نامه مورد شکایت مغایر قانون است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری به شرح پیش گفته ابطال می‌شود. با اعمال ماده ۱۳ قانون پیش گفته و تسری ابطال نامه مورد شکایت به زمان وضع آن موافقت نشد.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۳۳۴۲

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۱۰ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای شریفیه که به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده و براساس آن صرفاً مالکینی که حق شرعی و قانونی خود را استیفاء کرده‌اند، به پرداخت عوارض بیشتر در قالب عوارض مزاد تراکم ملزم شده‌اند، از تاریخ تصویب ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۱۰ شماره پرونده: ۰۰۰۳۳۴۲

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: آقای ایمان قوامی فرد

موضوع شکایت و خواسته: ابطال تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر شریفیه

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر شریفیه را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است که:

"با عنایت به اینکه به موجب مصوبه مورد شکایت که متضمن اخذ عوارض پیش آمدگی به میزان ۵۰ درصد عرصه قیمت‌گذاری شده و نه قیمت منطقه‌ای از افرادی است که بابت عقب روی ملک خود مطالبه غرامت نمودند و علاوه بر آن نیز باید عوارض مزاد بر تراکم را پرداخت نمایند. مغایر با اصول ۳- ۱۹- ۲۰- ۲۲- ۴۶- ۴۷ قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران می‌باشد. ضمن اینکه مغایر با نظریه شورای نگهبان به شماره ۹۹/۱۰۲/۲۱۱۱۹- ۱۳۹۹/۱۰/۶ موضوع رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره ۲۰۴- ۲۰۵ مورخ ۱۴۰۱/۱/۲۴ می‌باشد که مقرر می‌دارد اطلاق مصوبه از جهت شمول بر مصادیقی که موجب سلب حق تظلم‌خواهی به واسطه محکومیت به پرداخت عوارض بیشتر، صرف مراجع مالکان به مراجع قضایی می‌شود و نیز مصادیقی که میزان عوارض معینه متضمن اجحاف به مالکان اراضی است و نیز از جهت شمول به افرادی که توانایی پرداخت آن را ندارند مخالف با موازین شرع شناخته شده است. ابطال مصوبه موضوع شکایت از تاریخ تصویب مورد استدعاست."

متن مقرر مورد شکایت به شرح زیر است:

تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر شریفیه:

"ماده ۱۳ عوارض پیش آمدگی ساختمان در معیار عمومی

تبصره ۴ - چنانچه مالک از بابت عقب روی غرامت اخذ نموده باشد، عوارض هر مترمربع پیش آمدگی برابر با ۵۰٪ بها عرصه قیمت‌گذاری شده خواهد بود، عوارض مزاد بر تراکم علاوه بر عوارض مذکور اخذ خواهد شد."

علی‌رغم ارسال و ابلاغ نسخه دوم دادخواست و ضمائم آن برای طرف شکایت تا زمان رسیدگی به پرونده هیچ پاسخی واصل نشده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

هرچند براساس آرای مختلف هیأت تخصصی شوراهای اسلامی دیوان عدالت اداری از جمله رأی شماره ۱۴۰۰۹۹۷۰۹۰۵۶۰۱۱۱۱۱- ۱۴۰۰/۹/۱۰- ۱۴۰۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۳۱۱۶ شماره رأی هیأت عمومی مشرف بر معیار عمومی منطبق با قانون و در حدود اختیار شوراهای اسلامی شهر تشخیص و ابطال نشده است، ولی با توجه به اینکه براساس تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری شریفیه صرفاً مالکینی که حق شرعی و قانونی خود را استیفاء کرده‌اند، به پرداخت عوارض بیشتر در قالب عوارض مزاد تراکم ملزم شده‌اند و این امر متضمن اخذ عوارض مضاعف از مالکین مزبور است، بنابراین تبصره ۴ ماده ۱۳ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری شریفیه که به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده، مغایر با بند ۹ اصل سوم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و آرای متعدد هیأت عمومی دیوان عدالت اداری از جمله رأی شماره ۱۴۰۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۳۱۱۶- ۱۴۰۰/۱۱/۳۰- این هیأت در خصوص ممنوعیت وضع عوارض مضاعف است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۳۳۱۴

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۱۱ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری قم که متضمن اخذ عوارض به میزان دو برابر در صورت ابقاء زیربنا و غیره است و به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده، از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۱۱ شماره پرونده: ۰۰۰۳۳۱۴

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکيان: آقایان علی ناظریان جزی و علیرضا طغیانی خوراسگانی

موضوع شکایت و خواسته: ابطال قسمتی از تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر قم در خصوص عوارض پارکینگ

گردش کار: شاکيان به موجب دادخواستی ابطال قسمتی از تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شورای اسلامی شهر قم در خصوص عوارض پارکینگ را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده اند که:

"بر اساس مصوبه قسمت‌هایی از مصوبه مورد شکایت شورای اسلامی شهر قم مقرر نموده است: «در صورت عدم تأمین پارکینگ، عوارض پذیره و زیربنای متعلقه به میزان دو برابر وصول خواهد شد.» و «در صورت تأمین پارکینگ برابر جدول مربوط محاسبه خواهد شد.» که این امر به دلایل زیر مغایر قانون و خارج از حدود اختیارات مرجع وضع کننده می‌باشد:

۱- هر چند طبق بند ۱۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران، تصویب لوایح برقراری یا لغو عوارض شهر و همچنین تغییر نوع و میزان آن با در نظر گرفتن سیاست عمومی دولت که از سوی وزارت کشور اعلام می‌شود از جمله وظایف و مسئولیت‌های شورای اسلامی شهر محسوب شده و در تبصره ۱ ماده ۵۰ قانون مالیات بر ارزش افزوده، وضع عوارض محلی جدید که تکلیف آنها در این قانون مشخص نشده باشد با رعایت مقررات مربوط تجویز شده است و وضع و اخذ عوارض پروانه ساختمانی در تراکم پایه و مزاد بر تراکم توسط شورای اسلامی و شهرداری طبق بند (ب) رأی شماره ۷۹- ۱۳۹۵/۲/۲۱ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مغایر قانون و خارج از حدود اختیارات قانونی تشخیص نگردیده و همچنین جرایم مندرج در تبصره‌های ماده ۱۰۰ قانون شهرداری به منزله مجازات تخلفات ساختمانی مورد نظر مقنن بوده و انواع گوناگون عوارض قانونی از نوع حقوق دیوانی ناشی از اعمال مجاز محسوب می‌شود و آراء شماره ۵۸۷- ۱۳۸۳/۱۱/۲۵، ۱۹۹- ۱۳۹۰/۵/۱۰ و ۷۸۶- ۱۳۹۶/۸/۹ مؤید آن می‌باشد. لیکن تشدید عوارض و وضع عوارض اضافه بر عوارض قانونی و وضع عوارض بیش از یک برابر در تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری قم مصوب شورای اسلامی شهر قم که نسبت به وضع عوارض ۲ برابر (۱ برابر بیشتر) عوارضات قانونی اقدام نمود از جمله عوارض مضاعف محسوب و فاقد وجهت قانونی است.

۲- مطابق اصل ۳۶ قانون اساسی، حکم به مجازات و تعیین جریمه صرفاً از طریق قانون ممکن است و وضع قاعده در این باب صرفاً در صلاحیت مجلس شورای اسلامی است. مقنن نیز در ماده ۱۰۰ قانون شهرداری، مرجع تعیین مجازات بازدارنده و همچنین تعیین جریمه برای شهروندان را پیش‌بینی نموده و بر اساس این ماده صرفاً کمیسیون ماده ۱۰۰ صالح رسیدگی به این موضوع و تعیین جریمه شده است. در خصوص تعیین مجازات و اخذ جریمه بابت کسری و حذف پارکینگ نیز در تبصره ۵ ماده ۱۰۰ قانون شهرداری تعیین تکلیف گردیده و شهروندان پس از پرداخت جریمه تعیینی مورد تخلف می‌باشند. بنابراین هنگامی که شورای اسلامی شهر حقی در جریمه نمودن شهروندان ندارد، علی‌القاعده نسبت به آن نیز نمی‌تواند وضع قاعده نماید و مصوبه معترض‌عنه در قسمتی که در صورت تأمین پارکینگ یا عدم تأمین پارکینگ اقدام به وضع ضابطه و قانونگذاری نموده برخلاف اصل ۳۶ قانون اساسی تصویب گردیده است.

۳- هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به موجب دادنامه شماره ۲۱۷۶- ۱۴۰۰/۷/۲۷

مصوبه مشابه با مصوبه معترض‌عنه را از تاریخ تصویب ابطال نموده است."

متن مصوبه مورد شکایت به شرح زیر است:
 " تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری قم
 بند ب - عوارض مسکونی (صدور پروانه - ساخته شده - تجدید بنا - اصلاح پروانه
 - توسعه بنا - تعویض سقف):
 جدول ۱ - ۱

ردیف	مساحت (مترمربع)	ضریب عوارض
۱	از یک مترمربع تا ۲۰۰ مترمربع	۰/۱۶ P
۲	از ۲۰۰ مترمربع به بالا تا ۳۰۰ مترمربع	۱/۱۵ P
۳	از ۳۰۰ مترمربع به بالا تا ۴۰۰ مترمربع	۲/۵ P
۴	از ۴۰۰ مترمربع به بالا	۳/۶ P

تبصره ۲- چنانچه بنای پیلوت به صورت غیرمجاز تغییر کاربری یابد، در صورت ابقاء توسط مراجع ذیصلاح و در صورت عدم تأمین پارکینگ، عوارض پذیره و زیربنای متعلقه به میزان ۲ برابر وصول خواهد شد و در صورت تأمین پارکینگ، برابر جدول مربوطه محاسبه خواهد شد.

ه - این تبصره مشمول ساختمان‌هایی است که تخلف آنها از سال ۱۳۹۳ به بعد انجام می‌گردد.

تبصره ۱۳- چنانچه بنای پیلوت به صورت غیرمجاز تغییر کاربری یابد، در صورت ابقاء توسط مراجع ذیصلاح، در صورت عدم تأمین پارکینگ، عوارض پذیره و زیربنای متعلقه به میزان ۲ برابر وصول خواهد شد و در صورت تأمین پارکینگ، برابر جدول مربوطه محاسبه خواهد شد.

ه - این تبصره مشمول ساختمان‌هایی است که تخلف آنها از سال ۱۳۹۳ به بعد انجام می‌گردد.

علیرغم ابلاغ دادخواست و ضامته آن، طرف شکایت تا زمان صدور رأی در هیأت عمومی پاسخی ارائه نکرده است. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

هرچند براساس بند ۱۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب سال ۱۳۷۵ با اصلاحات بعدی، تصویب لوایح برقراری یا لغو عوارض شهر و همچنین تغییر نوع و میزان آن با در نظر گرفتن سیاستهای عمومی دولت که از سوی وزارت کشور اعلام می‌شود، از جمله وظایف و مسئولیتهای شوراهای اسلامی شهر است، ولی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری براساس آرای متعدد خود از جمله آرای شماره ۱۰۳۰ - ۱۳۹۶/۱۰/۱۲ - ۱۷۴۸ - ۱۳۹۹/۱۱/۱۸ وضع عوارض برای بناهای احداثی ابقاء شده در کمیسیون ماده ۱۰۰ قانون شهرداری را صرفاً در رابطه با عوارض صدور پروانه ساخت مورد تأیید قرار داده و وضع عوارضی جز عوارض مذکور به میزان چند برابر، از مصادیق عوارض مضاعف محسوب می‌شود. بنا به مراتب فوق، تبصره ۲ بند (ب) ماده ۱ و تبصره ۱۳ بند (ج) ماده ۱ تعرفه عوارض و بهای خدمات سال ۱۴۰۰ شهرداری قم که متضمن اخذ عوارض به میزان دو برابر در صورت ابقاء زیربنا و غیره است و به تصویب شورای اسلامی این شهر رسیده، به دلایل مذکور در آرای صدرالذکر هیأت عمومی دیوان عدالت اداری خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.

رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۲۷۹۱

۱۴۰۱/۳/۷

بسمه تعالی

جناب آقای اکبرپور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۱۳ مورخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با موضوع: «حکم مقرر در جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت در خصوص ممنوعیت صادرات برخی اقلام، از آن جهت که ممنوعیت فوق را به بازه زمانی معینی محدود نکرده است، ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد. مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱/۳۰ شماره دادنامه: ۳۱۳ شماره پرونده: ۰۰۰۲۷۹۱
 مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری
 شاکی: آقای بهمن زبردست
 موضوع شکایت و خواسته: ابطال جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت

گردش کار: شاکی به موجب دادخواستی ابطال جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته اعلام کرده است که: "به استحضار می‌رساند، هر چند مطابق بند (الف) ماده ۲۳ قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور مصوب سال ۱۳۹۵، جلوگیری از صادرات هرگونه کالا به منظور تنظیم بازار داخلی ممنوع اعلام شده، لیکن به موجب بند ۴ مصوبات نهمین جلسه شورای عالی هماهنگی اقتصادی مورخ ۱۳۹۷/۵/۲۵ مقرر شده «به منظور جلوگیری از کاهش عرضه و افزایش قیمت کالاها در بازار داخلی، وزیر صنعت، معدن و تجارت می‌تواند در چهارچوب دستورالعملی که به تصویب رئیس جمهور می‌رسد، صادرات برخی از کالاها را در شرایط اضطراری، برای محدوده زمانی معین، مشروط یا ممنوع کند» بر همین اساس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری نیز در رأی شماره ۱۲۵۱ - ۱۳۹۹/۱۰/۹ نامه وزارت صنعت در خصوص مشروط شدن صادرات مواد معدنی به واحدهای تولیدکننده راه از این جهت که مشروط شدن صادرات مواد معدنی مقید به زمان مشخصی نشده ابطال نموده. بر همین اساس و با اتخاذ ملاک از رأی مذکور درخواست ابطال جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت را که در آن با استناد به ضرورت برنامه‌ریزی برای مدیریت تولید و تنظیم بازار، بدون ذکر هیچ محدوده زمانی معینی، صادرات ضایعات، آخال، دم قیچی و خرده ریز از مواد پلاستیکی ممنوع گردیده. به دلیل عدم ذکر محدوده زمانی معین برای این ممنوعیت، در نتیجه مغایر با بند (الف) ماده ۲۳ قانون احکام دائمی و بند ۴ مصوبات نهمین جلسه شورای عالی هماهنگی اقتصادی و نیز خروج از حدود اختیارات از این حیث که اختیار داده شده به وزیر صنعت، معدن و تجارت تنها در چهارچوب دستورالعملی که باید به تصویب رئیس جمهور می‌رسیده و صرفاً جهت اعمال محدودیت صادرات برای محدوده زمانی معین بوده دارم."

متن مقرر مورد شکایت به شرح زیر است:

" رئیس کل محترم گمرک جمهوری اسلامی ایران

موضوع: ممنوعیت و رفع ممنوعیت صادرات برخی کالاها

با سلام

احتراماً پیرو درخواست وزارت جهاد کشاورزی و ضرورت برنامه‌ریزی برای مدیریت تولید و تنظیم بازار، مقتضی است ضوابط زیر برای کالاهای اعلام شده اعمال و به گمرکات اجرایی ابلاغ شود:
 الف - ممنوعیت صادرات از تاریخ دهم اردیبهشت ۱۳۹۸:

.....

۳- ضایعات، آخال، دم قیچی و خرده ریز از مواد پلاستیکی (۳۹۱۵۱۰۰۰، ۳۹۱۵۲۰۰۰، ۳۹۱۵۳۰۰۰ و ۳۹۱۵۹۰۰۰)

.....

علیرغم ابلاغ دادخواست و ضامته آن به وزارت صنعت، معدن و تجارت، تا زمان رسیدگی به پرونده در جلسه هیأت عمومی پاسخی از طرف آن مرجع واصل نشده است. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱/۳۰ با حضور رئیس و معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

هرچند براساس بند «الف» ماده ۲۳ قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور مصوب سال ۱۳۹۵ جلوگیری از صادرات هرگونه کالا به منظور تنظیم بازار داخلی ممنوع است، ولی با توجه به اینکه براساس بند ۴ مصوبات نهمین جلسه شورای عالی هماهنگی اقتصادی مورخ ۱۳۹۷/۵/۲۷ (ابلاغی به موجب نامه شماره ۷۰۱۱۸ - ۱۳۹۷/۵/۲۹ رئیس‌جمهور) که به تأیید مقام معظم رهبری نیز رسیده، مقرر شده است که: «به منظور جلوگیری از کاهش عرضه و افزایش قیمت کالاها در بازار داخلی، وزیر صنعت، معدن و تجارت می‌تواند در چهارچوب دستورالعملی که به تصویب رئیس‌جمهور می‌رسد، صادرات برخی از کالاها را در شرایط اضطراری برای محدوده زمانی معین، مشروط یا ممنوع کند» و مستفاد از حکم مقرر در بند مزبور که در رأی شماره ۱۲۵۱ - ۱۳۹۹/۱۰/۹ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری نیز منعکس شده این است که اعمال صلاحیت مقرر در بند فوق توسط وزیر صنعت، معدن و تجارت باید در محدوده زمانی معینی صورت بگیرد و بر همین اساس، حکم مقرر در جزء ۳ بند (الف) نامه شماره ۶۰/۳۷۶۰۵ - ۱۳۹۸/۲/۳ وزیر صنعت، معدن و تجارت در خصوص ممنوعیت صادرات برخی اقلام، از جهت آن که ممنوعیت فوق را به بازه زمانی معینی محدود نکرده است، با بند ۴ مصوبات نهمین جلسه شورای عالی هماهنگی اقتصادی مورخ ۱۳۹۷/۵/۲۷ مغایرت دارد و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ ابطال می‌شود. رئیس هیأت عمومی دیوان عدالت اداری - حکمتعلی مظفری

شماره ۰۰۰۱۲۶۰

۱۴۰۱/۳/۱۶

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۱۸ مورخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ با موضوع: «اتلاق شق (چ) بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه مصوب ۹۸/۳/۷ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با اصلاحات بعدی که مقرر داشته است سهامداران نیز مشمول ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران هستند توسط هیأت‌مدیره بورس به تخلفات انضباطی آنها رسیدگی می‌شود، در غیر مواردی که کارگزار/ معامله‌گر اوراق بهادار را به نام و حاسب خود معامله می‌کند، ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۲/۲۰ شماره دادنامه: ۳۱۸ شماره پرونده: ۰۰۰۱۲۶۰

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: آقای امین همائی

موضوع شکایت و خواسته: ابطال شق (چ) بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل رسیدگی

به تخلفات در بازار سرمایه مصوب ۱۳۹۸/۷/۳ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با اصلاحات بعدی آن در تاریخ‌های ۱۳۹۹/۵/۱ و ۱۳۹۹/۷/۲۱

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال شق (چ) بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل

رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه مصوب ۱۳۹۸/۷/۳ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با اصلاحات بعدی آن در تاریخ‌های ۱۳۹۹/۵/۱ و ۱۳۹۹/۷/۲۱ را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است که:

«مصوبه معترض‌عنه مغایر با ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران مصوب سال ۱۳۸۴ می‌باشد که مقرر می‌دارد: «هیأت‌مدیره بورس به تخلفات انضباطی کارگزاران، کارگزار/ معامله‌گر، بازارگردانان، ناشران و سایر اعضای خود از هر یک از مقررات این قانون یا آیین‌نامه‌های ذیربط طبق آئین‌نامه انضباطی خود رسیدگی می‌نماید.»

اولاً - هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با تصویب این مصوبه، سهامداران شرکت‌ها اعم از سهامدار خرد یا عمده را جزء اشخاص مورد رسیدگی طبق دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه محسوب نموده و بدین‌گونه اجازه صدور رأی انضباطی علیه آن توسط شرکت‌های بورس را مباح اعلام کرده است. ثانیاً - صلاحیت و حدود اختیارات هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار طبق بند ۲ ماده ۷ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۸۴، محدود به تهیه و تدوین دستورالعمل‌های اجرایی این قانون می‌باشد. اما طبق ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار، رسیدگی بورس‌ها به تخلفات انضباطی باید طبق آیین‌نامه انضباطی خود بورس‌ها باشد نه دستورالعمل مصوب سازمان بورس. بنابراین مصوبه مورد اعتراض، ابداً نوعی دستورالعمل اجرایی خود قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران نیست و در واقع، جایگزین آیین‌نامه انضباطی موضوع ماده ۳۵ شده که تصویب آن خارج از حدود اختیارات مرجع تصویب‌کننده می‌باشد. ثالثاً - طبق ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار، صلاحیت بورس‌ها فقط محدود به تخلفات اعضای خود است و در اساسنامه همه بورس‌ها، دقیقاً کلمه عضو بطور مشخص و شفاف تعریف شده بدون آنکه شامل سهامداران شرکت‌های بورسی باشد همچنان که در اساسنامه‌های بورس‌ها، تعریف عضو کاملاً از سرمایه‌گذاران سهامداران جدا شده و در بندهای مختلفی ذکر گردیده، لذا به هیچ وجه نمی‌توان یک سهامدار و سرمایه‌گذار را مشمول تعریف عضو بورس‌ها دانست مانند بند ۴ ماده ۱ اساسنامه شرکت بورس اوراق بهادار تهران: «عضو: شخصی است که تحت این عنوان مطابق قانون و مقررات نزد شرکت، پذیرفته شده و دارای صلاحیت حرفه‌ای، مالی، عمومی و وظایف تعیین شده در قانون و مقررات است» و بند ۵ ماده ۱: «سرمایه‌گذار: شخصی است که مالک اوراق بهادار پذیرفته شده در بورس بوده و یا به همین منظور اقدام کرده است.» رابعاً - حتی طبق ماده ۱۴ قانون مؤخر توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید به منظور تسهیل اجرای سیاست‌های کلی اصل چهارم و چهارم قانون اساسی مصوب ۱۳۸۸ هم صلاحیت صدور رأی انضباطی (دایر بر پرداخت جریمه نقدی)، مجدداً منحصر به اشخاص تحت نظارت یعنی فقط ناشران اوراق

بهادار، نهادهای مالی و تشکلهای خودانتظام و مدیران آنها می‌باشد و هیچ‌گونه توسعه صلاحیتی بر مشمولان ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار وارد نشده است. خامساً - هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با تصویب این مصوبه حتی تلاش کرده که سهامداران را در زمره اشخاص تحت نظارت تلقی نماید در حالیکه از هیچ یک از مواد قوانین، چنین استنباطی برداشت نمی‌شود. علاوه بر این، سازمان بورس با تصویب این مصوبه، حتی موضوعی که خارج از اساسنامه بورس‌ها بوده را هم به آنها تحمیل کرده است یعنی تلقی سهامدار و سرمایه‌گذار به عنوان یک عضو بورس و امکان صدور رأی انضباطی توسط بورس‌ها علیه سهامداران و سرمایه‌گذاران، اگر چنین است پس هر شخصی که در بازار بورس اقدام به خرید سهامی می‌کند باید عضویت در بورس‌ها را نیز داشته باشد چراکه منبع، عضو بورس‌ها شده است. نظر به این نکات، ابطال شق (چ) بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه یعنی کلمه «سهامداران» از تاریخ تصویب مورد استدعاست.

متن مقرر مورد شکایت به شرح زیر است:

«دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه

مصوب ۱۳۹۸/۷/۳ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار

این دستورالعمل در اجرای ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران، ماده ۱۷ آیین‌نامه اجرایی قانون مذکور و مواد ۱۳ و ۱۴ قانون توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید به منظور تسهیل در اجرای سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی، به تصویب هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار رسید.

بخش یک - تعاریف و دامنه شمول: ماده ۱: کلیه اصطلاحات و واژه‌های تعریف شده در ماده یک قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران مصوب آذر ماه ۱۳۸۴ مجلس شورای اسلامی و آیین‌نامه‌های اجرایی مواد ۱۳ و ۱۴ قانون توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید به منظور تسهیل در اجرای سیاست‌های کلی اصل ۴۴ قانون اساسی به همان مفاهیم در این دستورالعمل به کار رفته‌اند. سایر اصطلاحات و واژه‌ها به شرح زیر تعریف می‌شوند:

.....

بند ۶ - شخص مورد رسیدگی: اشخاص مورد رسیدگی طبق این دستورالعمل در حدود صلاحیت‌های قانونی عبارتند از:

.....

(چ) سهامداران

در پاسخ به شکایت مذکور، مدیر امور حقوقی و انتظامی سازمان بورس و اوراق بهادار به موجب لایحه شماره ۱۲۲/۸۷۸۶۶ - ۱۴۰۰/۵/۱۹ به طور خلاصه توضیح داده است که:

«این ماده به هیچ وجه دلالتی بر لزوم تصویب آیین‌نامه انضباطی از سوی خود شرکت‌های بورس (به عنوان نوعی شرکت خصوصی) ندارد بلکه در مقابل، وفق بند دوم ماده ۷ قانون بازار اوراق بهادار، «تهیه و تدوین دستورالعمل‌های اجرایی این قانون» بر عهده هیأت‌مدیره سازمان بورس است. لذا اعمال این اختیار با مجوز قانون می‌باشد. اقتضات بازار سرمایه: با توجه به وظایف مهم سازمان بورس و اوراق بهادار در انتظام بخشی به فعالیت اشخاص در بازار سرمایه و ضرورت برخورد با متخلفین این بازار، نظر به اینکه در غالب اوقات، اشخاص با انتخاب و انتصاب اعضای هیأت‌مدیره برای شرکت‌های تحت نظارت این سازمان (به ویژه در حوزه ناشران) برای خود پوشش ایجاد نموده و مدیران را مأمور اجرای دستورات خود قرار می‌دهند، لذا ضرورت ایجاد تا به منظور برخورد با سهامداران عمده که ظاهراً هیچگونه سمت تعریف شده‌ای در شرکت‌ها نداشته ولیکن در اغلب اوقات در محل شرکت مستقر بودند و فرامین خود را به وسیله مدیران اجرا می‌نمودند، هیأت‌مدیره این سازمان، در مصوبه مورخ ۱۳۹۸/۷/۳ با بهره‌گیری از اختیارات قانونی خود، سهامدار را در زمره اشخاص تحت نظارت برشمرد. از این رو، مصوبه یادشده با در نظر گرفتن اقتضات و ضروریات و به منظور جلوگیری از سوء استفاده سهامداران عمده از نفوذ و کنترل خود بر مدیران و شرکت‌ها صورت گرفته تا نهایت صیانت از حقوق سهامداران خرد و سرمایه‌گذاران این بازار فراهم گردد. ضرورت نظارت انضباطی بر سهامداران: اصولاً سهامداران، از یک سو توانایی هدایت سیاست‌های مالی و عملیاتی شرکت به منظور کسب منافع از فعالیت‌های آن را دارا هستند و از سوی دیگر، به واسطه دسترسی برخط به سامانه معاملات، اقدام به ورود سفارش خرید یا فروش اوراق بهادار می‌کنند و نوع سفارش‌گذاری آنان می‌تواند منجر به دستکاری بازار سرمایه هم بشود.

شماره ۹۸۰۱۸۸۹

جناب آقای اکبرپور

بسمه تعالی

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره داندنامه ۱۴۰۱/۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۱۹ مورخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ با موضوع: «۱- بند ۴ مصوبه شماره ۱۶۰/۲۵۳۰/۳۳۶۳۷ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض مربوط به هزینه ساخت پارکینگ محله‌ای شهر تهران است از تاریخ تصویب ابطال شد. ۲- بند ۵ مصوبه شماره شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض به میزان دو برابر عوارض کاربری بنای تجاری، اداری و صنعتی در زمان تثبیت است، از تاریخ تصویب ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی‌فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۲/۲۰ شماره دادنامه: ۳۱۹ شماره پرونده: ۹۸۰۱۸۸۹

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: آقای حمزه شکرپان زینی

موضوع شکایت و خواسته: ابطال مواد ۲، ۴ و ۵ از مصوبه شماره ۱۶۰/۲۵۳۰/۳۳۶۳۷

- ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران (تحت عنوان عوارض افزایش ارزش قانونی ناشی از طرح‌های توسعه شهری و ساخت پارکینگ محله‌ای)

گردش کار: شاکی به موجب دادخواستی ابطال بندهای (الف) و (ج) ماده ۱، تبصره سوم

بند (الف) ماده ۱، اطلاق ماده ۲ و مواد ۳، ۴ و ۵ از مصوبه شماره ۱۶۰/۲۵۳۰/۳۳۶۳۷

- ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران، را به استناد مواد ۵ و ۷ قانون تاسیس شورایی

شهرسازی و معماری ایران، اصول ۳۶ و ۵۱ قانون اساسی، ماده ۴ قانون تنظیم بخشی از مقررات

مالی دولت، تبصره ۳ ماده ۶۲ و بند (الف) ماده ۱۷۴ قانون برنامه پنجم توسعه و همچنین

مغایرت با قواعد فقهی «الناس مسلطون علی اموالهم» و «لاضرر و لااضرار فی الاسلام» و قاعده

«حرمت مال مسلمان» از تاریخ تصویب خواستار شده است.

متن مقرره‌های مورد شکایت به شرح زیر است:

عنوان: عوارض افزایش ارزش قانونی، ناشی از طرح‌های توسعه شهری و ساخت

پارکینگ محله‌ای»

شناسه مصوبه: ۲۵۳۰

مقدمه: با استناد به بند ۱۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای

اسلامی کشور مصوب ۱۳۷۵/۳/۱ مجلس شورای اسلامی و اصلاحات بعدی آن و تبصره

یکم ذیل ماده ۵۰ قانون مالیات بر ارزش افزوده مصوب ۱۳۸۷/۲/۱۷ مجلس شورای

اسلامی و با عنایت به پهنه‌بندی مصوب طرح جامع و تفصیلی شهر تهران، شهرداری

تهران مجاز است از ابتدای سال ۱۳۹۸ نسبت به اخذ عوارض افزایش ارزش قانونی ناشی

از اجرای طرح‌های توسعه شهری و ساخت پارکینگ محله‌ای، علاوه بر عوارض ساختمانی

مصوب قبلی (زیربنا، پذیره، پیش آمدگی و امثال آن) به شرح زیر اقدام نماید:

....

ماده دوم (۲):

تراکم پایه مالی: در کل شهر تهران برابر است با بیشینه صد و بیست درصد (۱۲۰٪).

و حقوق مکتسبه ملک (طبق آخرین پروانه یا گواهی معتبر)

ماده چهارم (۴):

به استناد مفاد بند (الف) ماده ۵۹ برنامه پنجساله ششم توسعه کشور و در چارچوب

قانون ساماندهی و حمایت از تولید و عرضه مسکن مصوب ۱۳۸۷/۲/۲۵، وزارت راه و

شهرسازی، وزارت کشور و شهرداری‌ها مکلف به احیاء، بهسازی، نوسازی و بازآفرینی

سالانه حداقل دویست و هفتاد محله بر حسب گونه‌های مختلف شامل ناکارآمد - تاریخی

- سکونت‌گاههای غیررسمی و حاشیه‌ای می‌باشند.

نظر به اینکه اجرای این ماده قانونی در مناطق و محلات مصرح در قانون با الزامات

طرح جامع و تفصیلی یکپارچه شهر تهران مبنی بر الزام به تأمین پارکینگ در

ساختمان‌های جدیدالاحداث به دلیل ماهیت و مختصات کالبدی این محلات، اعم از

فرسودگی بنا و خطرآفرین بودن ساختمان برای ساکنین و عابریین، وقوع ملک در

بافت‌های تاریخی با ممنوعیت تعریض گذرها و قرارگیری ملک در پیاده‌راه‌های با وسعت

به همین دلیل، نمی‌توان سهامداران را خارج از قلمرو نظارتی انضباطی این سازمان دانست و این سازمان باید بتواند بر حسب وظیفه نظارتی خود، در صورت وقوع تخلفاتی همچون موارد آتی، نسبت به مقابله انضباطی با متخلف اقدام نماید: وقوع تخلف در نحوه اداره جلسات مجمع عمومی شرکت، انجام نقل و انتقال سهام شرکت خارج از مکانسیم بازار (به دلیل ممنوعیت مقرر در بند ب ماده ۳۶ قانون احکام دائمی برنامه‌های توسعه کشور مصوب ۱۳۹۵ که مقرر می‌دارد: «معاملات اوراق بهادار ثبت شده در سازمان فقط در بورس‌ها و بازارهای خارج از بورس دارای مجوز و با رعایت مقررات معاملاتی هر یک از آنها حسب مورد امکان‌پذیر است و معامله اوراق بهادار مذکور بدون رعایت ترتیبات فوق فاقد اعتبار است)، دستکاری بازار سرمایه (به دلیل ممنوعیت مقرر در بند سه ماده ۴۶ قانون بازار اوراق بهادار)، دلیل عضویت سهامدار در بورس‌ها: تلقی سهامدار به عنوان عضو بورس‌ها از این جهت است که سهامداری برای انجام معامله در یک بورس، باید اقدام به اخذ کد معاملاتی کند و سپس در چارچوب مقررات راجع به نحوه انجام معاملات به خرید و فروش اوراق بهادار مبادرت نماید. بنابراین شمولیت ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار بر ایشان، بدیهی می‌نماید. اساسنامه بورس‌ها، همگی مصوب سازمان بورس است زیرا به تصریح بند هفت ماده ۷ قانون بازار اوراق بهادار، «تصویب اساسنامه بورس‌ها، کانون‌ها و نهادهای مالی موضوع این قانون»، در صلاحیت هیأت‌مدیره سازمان بورس است. بنابراین صرف اینکه در اساسنامه این شرکت‌ها، تعاریف «عضو» از «سهامدار» جدا شده است به این معنا نیست که هیأت‌مدیره سازمان بورس نتواند مستند به بند دو ماده ۷ همین قانون، که «تهیه و تدوین دستورالعمل‌های اجرایی این قانون» را بر عهده سازمان بورس گذارده است، سهامداران را از جهت اعمال مقررات انضباطی ماده ۳۵ قانون، به عنوان یک «عضو» تلقی نکند. میزان و نوع مجازات انضباطی قابل اعمال بر سهامداران: عدم ذکر نام «سهامدار» در ماده مؤخر ۱۴ قانون توسعه ابزارها و نهادهای مالی جدید (مصوب ۱۳۸۸) به خوبی گویای ممنوعیت اعمال جریمه نقدی بر سهامداران است اما این ماده نمی‌تواند مستمسک ممنوعیت اعمال سایر مجازات‌های انضباطی بر سهامداران (مانند تذکر کتبی) باشد زیرا ماده مزبور فقط در مقام بیان تجویز اعمال جریمه نقدی به عنوان نوعی مجازات انضباطی بر دسته خاصی از اشخاص تحت نظارت است. هر چند بدیهی است که این سازمان باید در نحوه تعیین مجازات انضباطی، دیگر حقوق مدنی سهامداران مانند «عدم سلب حق کلی» از ایشان را رعایت نماید و برای مثال بدیهی است که نمی‌توان به بهانه اعمال مجازات انضباطی، اقدام به مسدودسازی کد معاملاتی سهامدار نمود. با عنایت به مطالب فوق رد شکایت مطروحه مورد استدعاست.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیأت عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

براساس ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران مصوب سال ۱۳۸۴: «هیأت‌مدیره بورس به تخلفات انضباطی کارگزاران، کارگزار/معامله‌گران، بازارگردانان، ناشران و سایر اعضای خود از هر یک از مقررات این قانون یا آیین‌نامه‌های ذیربط طبق آیین‌نامه انضباطی خود رسیدگی می‌نماید...» با وجود حکم مقرر در این ماده، بر مبنای شق «ج» بند ۶ ماده ۱ دستورالعمل رسیدگی به تخلفات در بازار سرمایه مصوب ۱۳۹۸/۷/۳ هیأت‌مدیره سازمان بورس و اوراق بهادار با اصلاحات بعدی آن در تاریخ‌های ۱۳۹۹/۵/۱ و ۱۳۹۹/۷/۲۱ مقرر شده است که «سهامداران» نیز یکی از مصادیق ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران هستند و توسط هیأت‌مدیره بورس به تخلفات انضباطی آنها رسیدگی می‌شود که اطلاق حکم فوق در غیر مواردی که کارگزار/معامله‌گر براساس بند ۱۴ ماده ۱ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران، اوراق بهادار را به نام و حساب خود معامله می‌کند، خارج از حدود اختیار و مغایر با ماده ۳۵ قانون بازار اوراق بهادار جمهوری اسلامی ایران مصوب سال ۱۳۸۴ است و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری - مهدی درببین

اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب ۱۳۷۵/۳/۱ و اصلاحات بعدی آن «تصویب نرخ خدمات ارائه شده توسط شهرداری و سازمان‌های وابسته به آن با رعایت آیین‌نامه مالی و معاملات شهرداری‌ها با رعایت مقررات مربوط» در صلاحیت شورای اسلامی شهر است. همان‌گونه که مستحضرید «بهای خدمات» موضوع بند ۲۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب ۱۳۷۵/۳/۱ و اصلاحات بعدی آن می‌باشد و «عوارض» موضوع بند ۱۶ ماده قانونی اخیرالذکر است. تعدد بندهای ماده قانونی یاد شده، بهترین دلیل بر تفاوت این دو عنوان است. در خصوص مندرجات دادخواست تقدیمی به استحضار می‌رساند:

با توجه به ماده ۵۲ قانون مالیات بر ارزش افزوده مصوب ۱۳۸۷ که مقرر می‌دارد: کلیه قوانین و مقررات خاص و عام مغایر این قانون لغو شده است، استناد به ماده ۴ قانون تنظیم بخشی از مقررات مالی دولت مصوب ۱۳۸۰/۱۱/۲۷ بلاوجه است. استناد به قانون برنامه پنجم که مدت اجرای آن سال‌های ۱۳۹۰ الی ۱۳۹۴ بوده برای مصوبه سال ۱۳۹۸ بلاوجه است. تبصره سوم بند (الف) ماده یکم مصوبه مورد اعتراض صرفاً در خصوص مراحل تصویب تا مرحله تصمیم‌گیری شورای اسلامی شهر تهران تعیین تکلیف نموده و نظارتی به سایر مراحل قانونی ندارد. ماده دوم مصوبه مورد اعتراض با ملاحظه رعایت قوانین و مقررات جاری وضع شده، علاوه بر آن که مقدمات حکمت برای اطلاق‌گیری مورد نظر شاکی در خصوص موردکامل نیست. ادعای غیرقانونی بودن مواد سوم و پنجم مصوبه مورد اعتراض با استناد به قانون برنامه پنجم توسعه که مدت اجرای آن سال‌های ۱۳۹۰ الی ۱۳۹۴ بوده برای مصوبه سال ۱۳۹۸ بلاوجه است. با توجه به مراتب معروضه فوق، مقررات مندرج در مصوبه موضوع پرونده حاضر مبنی بر هر یک از عناوین «بهای خدمات» موضوع بند ۲۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب ۱۳۷۵/۳/۱ و اصلاحات بعدی آن و یا «عوارض» موضوع بند ۱۶ ماده قانونی اخیرالذکر تصویب شده باشد از حدود قانونی خارج نشده است.

نایب‌رئیس شورای اسلامی شهر تهران نیز در پاسخ به استعلام معاون مدیرکل هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در خصوص برخی از ابهامات به موجب نامه شماره ۱۶۰/۲۱۶۹۷/۱۴۰۱/۱۰/۲۹ توضیح داده است که:

«در خصوص سوالات مطروحه پیرامون مصوبه «عوارض افزایش ارزش قانونی ناشی از طرح‌های توسعه شهری و ساخت پارکینگ محله‌ای» ابلاغی به شماره ۱۶۰/۲۵۳۰/۳۳۶۳۷/۱۴۰۱/۱۱/۱۵ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ حسب گزارش کمیسیون شهرسازی و معماری شورای اسلامی شهر تهران به شماره ۱۶۰/۲۱۰۴۸ - ۱۴۰۱/۱۰/۲۲ پاسخ به شرح ذیل جهت استحضار و بهره‌برداری ایفاد می‌گردد:

۱) آیا مصوبه مورد شکایت در راستای طرح تفصیلی می‌باشد: در بند ۳۱ از ماده ۱۶ طرح تفصیلی شهر تهران (بخش: سایر ضوابط و مقررات) بیان شده است که «نحوه اخذ عوارض تغییر کاربری عرصه اراضی و املاک از کاربری‌های طرح تفصیلی پیشین (از جمله اراضی فاقد کاربری و اراضی و املاک با کاربری‌های خدماتی) به کاربری‌های جدید، منبعت از پهنه‌بندی طرح تفصیلی جدید بر اساس بند یک پیوست شماره پنج طرح جامع دید شهر تهران قابل اقدام است و در بند یک پیوست شماره پنج طرح جامع آمده است «شهرداری تهران با تصویب شورای اسلامی شهر تهران عوارض خاص تغییر کاربری‌های خدماتی طرح قبلی به کاربری‌های طرح جدید تفصیلی مصوب شهر تهران را به نحو مناسب و عادلانه از مالکین مربوطه به نفع شهر و توسعه و عمران آن دریافت و با نگهداری در حساسی خاص، با اولویت درجهت تامین زمین و اراضی موردنیاز فضاها و طرح‌های خدماتی شهر و در اجرای طرح‌های عمران شهری به مصرف خواهد رساند. لذا با عنایت به موارد این مصوبه در راستای طرح تفصیلی و سایر قوانین معیار عمل ارزیابی می‌گردد.»

۲- مفهوم تراکم پایه مالی چیست؟ تراکم پایه مالی به طور کلی مفهوم ساختمانی ندارد و دارای جنبه مالی در تعیین عوارض ساختمانی می‌باشد و به طور کلی تراکمی است که بر اساس طرح‌های مصوب قبلی در شهر (از جمله طرح تفصیلی مصوب اردیبهشت ۱۳۴۹) اعلام و جزء حقوق مکتسبه املاک تلقی می‌گردد. مطابق بند ۷ - ۲ طرح تفصیلی ملاک عمل فعلی در شهر تهران این تراکم به طور عام معادل ۱۲۰٪ می‌باشد (برای ساختمان‌های صرفاً مسکونی واقع در پهنه‌های مسکونی R و در جنوب محور انقلاب برابر با ۱۸۰ درصد می‌باشد) لازم به ذکر است با توجه به میزان تراکم مشخص شده در طرح تفصیلی جدید شهر تهران، خروج از تراکم پایه مالی مشمول مازاد تراکم و اخذ عوارض می‌گردد.»

زیاد که امکان تأمین پارکینگ را عملاً غیرممکن می‌نماید و در راستای افزایش تاب‌آوری شهری و کاهش خطرپذیری شهر تهران در مواجهه با بلایای احتمالی به شهرداری تهران اجازه داده می‌شود تا زمان تصویب و ابلاغ دستورالعمل حق انتقال توسعه، ساختمان‌هایی که به دلایل فنی زیر، امکان تأمین پارکینگ را ندارند، با اخذ عوارض «هزینه ساخت پارکینگ محله‌ای شهر تهران»، مطابق با جدول شماره ۵، نسبت به صدور پروانه و گواهی ساختمانی اقدام نماید.

دلایل فنی عدم امکان تأمین پارکینگ:

۱- قرارگیری ساختمان در بر بزرگراه (۴۵ متری) و آزادراه‌های شهری (۷۶ متری) و بالاتر که فاقد کندرو سواره باشند.

۲- قرارگیری ساختمان در موقعیتی که ورود به پارکینگ مستلزم قطع درخت‌های کهنسال (با محیط بن بیشتر از ۵۰ سانتیمتر) بوده و به تشخیص کمیسیون ماده هفتم، جابجائی، انتقال و قطع درخت مجاز نباشد.

۳- قرارگیری ساختمان بر گذرهای کم‌عرض که طبق طرح تفصیلی مصوب یا ضوابط سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری در بافت تاریخی فاقد تعریض بوده و امکان دسترسی سواره مقدور نباشد.

۴- قرارگیری ساختمان بر معبر با شیب زیاد (بیش از ۳۰ درصد) یا گذر پله‌ای که احداث پارکینگ در آن از نظر فنی مقدور نباشد.

۵ - قرارگیری ساختمان در گذرهایی که به موجب مصوبات شورای اسلامی شهر تهران در آن گذرها حرکت سواره حذف و به منظور آرام سازی ترافیک به صورت پیاده‌راه مورد استفاده قرار می‌گیرد یا گذرهایی که مسیر اتوبوسهای تندرو بوده و به نحوی که امکان دسترسی سواره توسط معاونت حمل و نقل و ترافیک شهرداری تهران فراهم نگردیده باشد.

جدول شماره ۵

کاربرد	تعرفه
مسکونی و سایر کاربردها	۲۵۰ A (R)
اداری	۲۵۰ A (M)
تجاری	۲۵۰ A (S)

ماده پنجم (۵):

با عنایت به بند دوم از دفترچه ضوابط و مقررات طرح تفصیلی شهر تهران مبنی بر «نحوه استفاده از اراضی و ساخت و ساز در پهنه سکونت R در پهنه سکونت، به منظور کاهش و تعدیل تقاضای سفر و افزایش سرزندگی در محیط‌های مسکونی، فعالیت‌های مجاز به استقرار شامل خدمات انتفاعی و غیر انتفاعی و همچنین واحدهای تجاری خرد، برای رفع نیازهای خدماتی و مایحتاج روز مره ساکنین، با عملکرد در مقیاس محله ساماندهی می‌شوند تا تدریجاً در مراکز محلات تمرکز یافته و یا موجبات شکل‌گیری مرکز محله را طبق اسناد توسعه و عمران محلات فراهم سازند. خدمات محله‌ای موجود پشتیبانی سکونت (انتفاعی غیر انتفاعی، مانند واحدهای تجاری خرد) در پهنه سکونت تثبیت می‌شود. ضرایب تثبیت کاربرد در کلیه پهنه‌های S, M, R که تخلف صورت گرفته به میزان ۲ برابر عوارض کاربرد بنای تجاری، اداری و صنعتی در زمان تثبیت، مطابق با ماده سوم این مصوبه اخذ می‌گردد.

تبصره - تثبیت کاربرد موضوع ماده پنجم صرفاً منوط به تامین پارکینگ در محل ملک و یا پارکینگ‌های محله‌ای و نیز تأیید مقاومت ساختمان توسط مهندسين ذیصلاح دارای پروانه اشتغال از سازمان نظام مهندسی ساختمان تهران و تأیید ایمنی از سازمان آتش نشانی و خدمات ایمنی شهرداری تهران می‌باشد.»

در پاسخ به شکایت مذکور، رئیس شورای اسلامی شهر تهران به موجب لایحه شماره ۱۴۶۸۷ - ۱۳۹۸/۵/۲۸ توضیح داده است که:

«مطابق با مندرجات بند ۱۶ ماده ۸۰ (ماده ۷۱ سابق) و ماده ۸۵ (۷۷ سابق) قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران و مواد ۵۰ و ۵۲ قانون مالیات بر ارزش افزوده وضع، لغو و تغییر نوع و میزان عوارض محلی که تکلیف آن در قانون مالیات بر ارزش افزوده تعیین نشده، در صلاحیت شورای اسلامی شهر است. علاوه بر این بر مبنای بند ۲۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای

مصوبه شماره ۵۵۷۳/۹۱/۳۰ - ۱۳۹۱/۲/۹ شورای عالی شهرسازی و معماری ایران به تأیید نهایی رسیده، مقرر شده است که: «تراکم پایه مالی براساس مصوبه شورای اسلامی شهر تهران، در کلیه پهنه‌های استفاده از اراضی محدوده شهر تهران، معادل ۱۲۰ درصد وسعت ملک طبق سند مالکیت است»، بنابراین بند ۲ مصوبه شماره ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران که در راستای بند ۲ - ۷ از فصل دوم طرح تفصیلی شهر تهران مقرر کرده است که: «تراکم پایه مالی در کل شهر تهران برابر است با بیشینه صد و بیست درصد و حقوق مکتسبه ملک»، خارج از حدود اختیار و خلاف قانون نیست و ابطال نشد.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری - مهدی دربین

شماره ۰۰۰۲۶۱۹

شماره ۱۴۰۱/۳/۱۶

بسمه تعالی

جناب آقای اکبر پور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۳۲۳/۳۰/۵۸۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۲۳ مورخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ با موضوع: «بندهای (الف) و (ح) دستورالعمل نحوه استفاده از املاک مسکونی اختصاصی شهرداری تهران و چگونگی واگذاری آن به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و مدیران شهرداری (ابلاغی به شماره ۱۶۰/۱۶۲ - ۱۳۸۲/۱/۲۵ وزیر کشور) در حدی که متضمن واگذاری واحد مسکونی به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و اخذ هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذار شده از آنها به جای دریافت اجاره بها است، ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۲/۲۰ شماره دادنامه: ۳۲۳ شماره پرونده: ۰۰۰۲۶۱۹

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکلی: سازمان بازرسی کل کشور

موضوع شکایت و خواسته: ابطال بندهای (الف) و (ح) دستورالعمل نحوه استفاده از املاک مسکونی اختصاصی شهرداری تهران و چگونگی واگذاری آن به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و مدیران شهرداری تهران موضوع نامه شماره ۱۶۰/۱۶۲ - ۱۳۸۲/۱/۲۵ وزیر کشور به سرپرست وقت شهرداری تهران

گردش کار: معاون حقوقی، نظارت همگانی و امور مجلس سازمان بازرسی کل کشور به موجب شکایت نامه شماره ۲۰۲/۱۸۰۷۴۹ - ۱۴۰۱/۳/۳۰ اعلام کرده است که:

«شهرداری تهران به استناد بند (الف) از دستورالعمل مورد شکایت مجاز به واگذاری واحدهای مسکونی مازاد بر استفاده، شهرداری به مدیران شهری اعم از اعضای شورای اسلامی شهر تهران، شهردار تهران، معاونین شهرداری تهران، مشاورین موظف شهرداری تهران، شهرداران مناطق و مدیران کل ستادی شده است در حالی که:

۱- این بند از مصوبه مغایر با مفاد «لایحه قانونی راجع به مستثنی شدن شهرداری تهران در مورد واگذاری قسمتی از پارک‌ها و میادین و اموال عمومی اعم از عرصه و اعیان از شمول قانون مالک و مستأجر مصوب ۱۳۵۹/۲/۳۱» می‌باشد، و در هیچ یک از قوانین و مقررات چنین اجازه‌ای به اعضای شوراهای اسلامی محول نشده است.

۲- واگذاری املاک شهرداری به اعضای شورای اسلامی شهر تهران در قالب قرارداد اجاره، مغایر تبصره ۱ ماده ۹۵ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب ۱۳۷۵/۳/۱ با اصلاحات و الحاقات بعدی می‌باشد که مطابق با آن اعضای شورا و بستگان درجه یک آنها به هیچ وجه حق انجام معامله با شهرداری را نخواهند داشت و انعقاد هر نوع قرارداد با آنها ممنوع می‌باشد.

وفق بند (ح) دستورالعمل موصوف، شهرداری تهران موظف است هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذاری شده به افراد موضوع این دستورالعمل را از آنان دریافت و به حساب خزانه واریز نماید، حال آن که:

مطابق با ماده واحده «لایحه قانونی راجع به مستثنی شدن شهرداری تهران در مورد واگذاری قسمتی از پارک‌ها و میادین و اموال عمومی اعم از عرصه و اعیان از شمول قانون مالک و مستأجر» و واگذاری املاک شهرداری در قالب اجاره می‌بایست با رعایت مصلحت و دریافت اجور مناسب بر اساس آیین‌نامه معاملات شهرداری صورت پذیرد در حالی که به موجب بند مذکور هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذار شده به افراد موضوع این دستورالعمل

در پاسخ به ادعای خلاف شرع بودن مقرره‌های مورد شکایت قائم مقام دبیر شورای نگهبان به موجب نامه شماره ۱۰۲/۲۷۲۷۳ - ۱۴۰۱/۶/۲ اعلام کرده است که:

«موضوع بندهای (الف) و (ج) ماده ۱ و مواد ۵ و ۳ از مصوبه ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران در خصوص اخذ عوارض افزایش ارزش قانونی ناشی از طرح‌های توسعه شهری، در جلسه مورخ ۱۴۰۱/۵/۱۷ فقهای معظم شورای نگهبان مورد بحث و بررسی قرار گرفت که به شرح ذیل اعلام نظر می‌گردد: در صورتی که وضع عوارض مذکور در صلاحیت مرجع وضع مصوبه مورد شکایت بوده و رعایت موازین قانونی در آن شده است و متضمن اجحاف نباشد، مصوبه خلاف شرع شناخته نشد. تشخیص جهات مذکور بر عهده دیوان عدالت اداری است.»

پرونده در اجرای ماده ۸۴ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری سال ۱۳۹۲ به هیأت تخصصی شوراهای اسلامی دیوان عدالت اداری ارجاع شد و این هیأت به موجب دادنامه شماره ۱۰۰۹۰۶۰۱۰۹۹۷۰۹۰۶۰۱۰۰۹ - ۱۴۰۱/۱/۸، بندهای (الف) و (ج) ماده ۱، تبصره ۳ ماده ۱ و ماده ۳ از مصوبه شماره ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران را قابل ابطال تشخیص نداد و رأی به رد شکایت صادر کرد. رأی مذکور به علت عدم اعتراض از سوی رئیس دیوان عدالت اداری و یا ده نفر از قضات دیوان عدالت اداری قطعیت یافت. رسیدگی به تقاضای ابطال مواد ۲، ۴ و ۵ از مصوبه شماره ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران در دستورکار جلسه هیأت عمومی قرار گرفت. هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیأت عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

الف - با توجه به اینکه براساس آرای متعدد هیأت عمومی دیوان عدالت اداری از جمله آرای شماره ۱۱۶ - ۱۳۹۲/۲/۲۳، ۱۳۵۴ - ۱۳۹۵/۱۲/۱۷ و ۱۱۸۶ - ۱۳۹۹/۱۰/۲ این هیأت، وضع عوارض برای کسری، حذف یا عدم تأمین پارکینگ توسط شوراهای اسلامی شهر مغایر با قانون و خارج از حدود اختیار تشخیص و ابطال شده است، بنابراین ماده ۴ مصوبه شماره ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض مربوط به هزینه ساخت پارکینگ محله‌ای شهر تهران است، به دلایل مندرج در آرای مذکور هیأت عمومی دیوان عدالت اداری خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.

ب - هرچند براساس بند ۱۶ ماده ۸۰ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب سال ۱۳۷۵ با اصلاحات بعدی، تصویب لوایح برقراری یا لغو عوارض شهر و همچنین تغییر نوع و میزان آن با در نظر گرفتن سیاستهای عمومی دولت که از سوی وزارت کشور اعلام می‌شود، از جمله وظایف و مسئولیتهای شوراهای اسلامی شهر است، ولی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری براساس آرای متعدد خود از جمله آرای شماره ۱۰۳۰ - ۱۳۹۶/۱۰/۱۲ و ۱۷۴۸ - ۱۳۹۹/۱۱/۱۸ وضع عوارض برای بناهای احداثی ابقاء شده در کمیسیون ماده ۱۰۰ قانون شهرداری را صرفاً در رابطه با عوارض صدور پروانه ساخت مورد تأیید قرار داده و وضع عوارضی جز عوارض مذکور به میزان چند برابر، از مصادیق عوارض مضاعف محسوب می‌شود. بنا به مراتب فوق، ماده ۵ مصوبه شماره ۳۳۶۳۷/۳۰/۲۵۳۰ - ۱۳۹۷/۱۱/۱۵ شورای اسلامی شهر تهران که متضمن تعیین عوارض به میزان دو برابر عوارض کاربرد بنای تجاری، اداری و صنعتی در زمان تثبیت است، به دلایل مذکور در آرای صدرالذکر هیأت عمومی دیوان عدالت اداری خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.

ج - به موجب بند ۳ ماده ۱ قانون تغییر نام وزارت آبادانی و مسکن به وزارت مسکن و شهرسازی و تعیین وظایف آن مصوب سال ۱۳۵۳: «طرح تفصیلی عبارت از طرحی است که براساس معیارها و ضوابط کلی طرح جامع شهر نحوه استفاده از زمینهای شهری در سطح محلات مختلف شهر و موقعیت و مساحت دقیق زمین برای هر یک از آنها و وضع دقیق و تفصیلی شبکه عبور و مرور و میزان تراکم جمعیت و تراکم ساختمانی در واحدهای شهری و اولویتهای مربوط به مناطق بهسازی و نوسازی و توسعه و حل مشکلات شهری و موقعیت کلیه عوامل مختلف شهری در آن تعیین می‌شود و نقشه‌ها و مشخصات مربوط به مالکیت براساس مدارک ثبتی تهیه و تنظیم می‌گردد.» با توجه به اینکه به موجب بند ۲ - ۷ از فصل دوم ضوابط و مقررات طرح تفصیلی شهر تهران که در قالب

مورد حکم قرار گرفته، در صورتی که می‌بایست با رعایت مصلحت شهرداری اجازه مناسب دریافت گردد و اساساً اخذ هزینه استهلاک از مستأجر موضوع قانون اخیرالذکر نمی‌باشد. از طرف دیگر، اعطای تخفیف ۲۵ درصد تا ۷۵ درصد هزینه مذکور حسب دستور مدیران مربوطه و به استناد این دستورالعمل و مصوبه کمیته واگذاری خانه‌های سازمانی شهرداری تهران مغایر با مفاد قانون موصوف و درتغایر با صرفه و صلاح شهرداری تهران و فاقد مبنای قانونی می‌باشد.

متن دستورالعمل مورد شکایت به شرح زیر است:

«دستورالعمل نحوه استفاده از املاک مسکونی اختصاصی شهرداری تهران و چگونگی واگذاری آن به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و مدیران شهرداری تهران و مدیران شهرداری تهران، در اجرای تبصره ۱۹ ذیل ماده واحده مصوبه بودجه سال ۱۳۸۱ شهرداری تهران

الف - به منظور استفاده بهتر از خدمات مدیریتی و تخصصی افراد، شهرداری تهران مجاز است از محل اعیان مازاد بر استفاده شهرداری تهران به افراد به شرح ذیل صرفاً جهت استفاده خود و خانواده تحت تکفل آنها و تا مادامی که آنان در خدمت شهرداری هستند واحد مسکونی واگذار نماید.

۱- اعضای شورای اسلامی شهر تهران

۲- شهردار تهران

۳- معاونین شهرداری تهران

۴- مشاورین موظف شهرداری تهران

۵- شهرداران مناطق

۶- مدیران کل ستادی

.....

ح - شهرداری تهران موظف است هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذار شده به افراد موضوع این دستورالعمل را به شرح ذیل از آنان دریافت و به حساب خزانه واریز نماید.

۱- واحدهای مسکونی تا مساحت ۱۰۰ مترمربع معادل بیست و پنج درصد (۲۵٪) حقوق و مزایای مستمر استفاده‌کننده.

۲- واحدهای مسکونی به مساحت بیش از ۱۰۰ مترمربع معادل بیست و پنج درصد (۲۵٪) حقوق و مزایای مستمر استفاده‌کننده و به ازای هر مترمربع اضافه از مبنای ۱۰۰ مترمربع، درمنازل ویلایی معادل دو هزار و پانصد ریال و در خانه‌های آپارتمانی معادل دوهزار ریال - وزیر کشور به عنوان جانشین قانونی شورای اسلامی شهر تهران

علیرغم ابلاغ دادخواست و ضامن آن پاسخی از طرف شکایت واصل نشده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیأت عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

اولاً: براساس بند ۹ اصل سوم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، رفع تبعیضات ناروا و ایجاد امکانات عادلانه برای همه در تمام زمینه‌های مادی و معنوی از وظایف دولت جمهوری اسلامی ایران است. ثانیاً: براساس تبصره ۱ ماده ۹۵ قانون تشکیلات، وظایف و انتخابات شوراهای اسلامی کشور و انتخاب شهرداران مصوب سال ۱۳۷۵ با اصلاحات بعدی: «اعضای شوراهای مذکور و بستگان درجه یک آنها به هیچ وجه حق انجام معامله با دهیاری، شهرداری، سازمانها و شرکت‌های وابسته به آن را نخواهند داشت و انعقاد هر نوع قرارداد با آنها ممنوع می‌باشد...» و به موجب تبصره ۲ همین ماده: «هرگونه استفاده شخصی از اموال، داراییها و امکانات شوراها، دهیاری، شهرداری، مؤسسات و شرکتهای وابسته توسط اعضای شوراها ممنوع می‌باشد...» ثالثاً: براساس لایحه قانونی راجع به مستثنی شدن شهرداری تهران در مورد واگذاری قسمتی از پارکها و میدانی و اموال عمومی اعم از عرصه و اعیان از شمول قانون مالک و مستأجر مصوب ۱۳۵۹/۲/۳۱ شورای انقلاب، واگذاری قسمتی از پارکها و میدانی و سایر اموال عمومی اعم از عرصه و اعیانی موجود، از شمول مقررات قانون مالک و مستأجر و هر نوع روابطی که عنوان اجازه داشته باشد خارج بوده و روابط طرفین براساس قراردادی خواهد بود که تنظیم و مبادله خواهد شد. بنا به مراتب فوق، بندهای «الف» و «ح» دستورالعمل نحوه استفاده از املاک مسکونی اختصاصی شهرداری تهران و چگونگی واگذاری آن به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و مدیران شهرداری (ابلاغی به شماره ۱۶۲/۱۶۰ - ۱۳۸۲/۱/۲۵) وزیر کشور) در حدی که متضمن واگذاری واحد مسکونی به اعضای شورای اسلامی شهر تهران و اخذ هزینه استهلاک واحدهای مسکونی واگذار شده از آنها به جای

دریافت اجازه بها است، خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و ماده ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ ابطال می‌شود.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری - مهدی دربین

شماره ۰۰۰۱۳۶۱

۱۴۰۱/۳/۱۶

بسمه تعالی

جناب آقای اکبرپور

رئیس هیأت‌مدیره و مدیرعامل محترم روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

یک نسخه از رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری به شماره دادنامه ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۳۲۴ مورخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ با موضوع: «تعرفه خدمات مهندسی استان قم توسط هیأت چهار نفره استان مزبور که به موجب نامه شماره ۱۱۷/۱۴۲۹/ص - ۱۳۹۴/۱/۲۹ مدیرکل راه و شهرسازی استان قم ابلاغ شده، از تاریخ تصویب ابطال شد.» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می‌گردد.

مدیرکل هیأت عمومی و هیأت‌های تخصصی دیوان عدالت اداری - یدالله اسمعیلی فرد

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۲/۲۰ شماره دادنامه: ۳۲۴ شماره پرونده: ۰۰۰۱۳۶۱

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکي: آقای احسان داورمنش

موضوع شکایت و خواسته: ابطال تعرفه خدمات مهندسی استان قم در سال ۱۳۹۴

مصوب هیأت چهار نفره استان قم موضوع نامه شماره ۱۱۷/۱۴۲۹/ص - ۱۳۹۴/۱/۲۹ اداره کل راه و شهرسازی استان قم

گردش کار: شاکي به موجب دادخواستی ابطال تعرفه خدمات مهندسی استان قم در سال ۱۳۹۴

مصوب هیأت چهار نفره استان قم موضوع نامه شماره ۱۱۷/۱۴۲۹/ص - ۱۳۹۴/۱/۲۹ اداره کل راه و شهرسازی استان قم را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته اعلام کرده است که:

«مطابق اصل ۱۳۸ قانون اساسی و بند ۱۵ ماده ۱۵ قانون نظام مهندسی و کنترل ساختمان و بند ۱۵ ماده ۷۳ و بند (س) ماده ۱۱۴ و ماده ۱۱۷ آیین‌نامه اجرایی قانون نظام مهندسی و کنترل ساختمان تأیید و تغییر مبنای قیمت‌گذاری خدمات مهندسی صرفاً جزو وظایف شورای بررسی و تأیید مبنای قیمت‌گذاری خدمات مهندسی است و بر آن اساس درصد تفکیکی حق الزحمه ۴ رشته (معماری، سازه، تاسیسات برقی و مکانیکی) طی ابلاغیه شماره ۰۲/۱۰۰/۶۰۰۸ - ۱۳۷۸/۱۱/۱۶ و ۰۲/۱۰۰/۷۰۹۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ توسط وزیر مسکن و شهرسازی برای کل کشور ابلاغ و لازم‌الاجرا گردید. در سال ۱۳۹۳ هیأت ۴ نفره استان قم خارج از شرح وظایف و اختیارات خود مندرج در مبحث دوم مقررات ملی ساختمان و برخلاف ابلاغیه وزیر مسکن و شهرسازی اقدام به تغییر مبنای قیمت‌گذاری و تغییر درصد تفکیک بین رشته‌های نمود و جدول تعرفه خدمات مهندسی استان قم در سال ۹۴ را (که بر خلاف درصدهای تفکیکی ۴ رشته موضوع ابلاغیه ۰۲/۱۰۰/۷۰۹۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ بود) تصویب نمود که طی شماره نامه ۱۱۷/۱۴۲۹/ص - ۱۳۹۴/۱/۲۹ آن صورتجلسه ابلاغ گردید. این در حالی است که طبق بند ۱۷ - ۶ آیین‌نامه اجرایی ماده ۳۳ قانون نظام مهندسی (مبحث دوم مقررات ملی ساختمان) این هیأت صرفاً می‌تواند درصد مجموع حق الزحمه موضوع جدول شماره ۱۱ آن آیین‌نامه را کاهش یا افزایش دهد و نه اینکه تغییر در درصدهای بین رشته‌ای ایجاد نماید.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری نیز با علم به مفاد قانونی فوق‌الاشاره طی دادنامه شماره ۸۴۶ - ۱۳۹۹/۷/۲۹ نیز بر اساس ادله قانونی فوق‌الذکر اقدام به ابطال جدول تعرفه خدمات مهندسی مشابه در استان البرز به دلیل مغایرت با ابلاغیه ۰۲/۱۰۰/۷۰۹۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ وزیر راه و شهرسازی و همچنین به دلیل اقدام غیرقانونی هیأت ۴ نفره آن استان نمود و در متن رأی صراحتاً اعلام گردید که تغییر درصدهای بین رشته‌ای در اختیار هیأت‌های ۴ نفره استان‌ها و هیأت ۵ نفر استان تهران نمی‌باشد و اعلام گردید درصد تفکیک بین رشته‌های موضوع مصوبه شماره ۰۲/۱۰۰/۷۰۹۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ وزارت راه و شهرسازی به عنوان آخرین مصوبه معتبر تنها مبنای محاسبه اعلام و اجرای درصد تفکیک حق‌الزحمه خدمات مهندسی چهار رشته «مهندسی معماری، مهندسی عمران و مهندسی تاسیسات مکانیکی و برقی می‌باشد. همچنین مصوبه غیر قانونی هیأت ۴ نفره استان قم (با موضوع جدول خدمات مهندسی استان قم در سال ۹۴) در جهت تغییر درصد بین رشته‌های تاکنون مبنای محاسبه تعرفه خدمات مهندسی استان قم بوده است و با تغییر درصدهای موجود در ابلاغیه شماره ۰۲/۱۰۰/۷۰۹۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ موجب تضییع حقوق اینجانب به عنوان مهندس و بسیاری از مهندسين دارای پروانه نظام مهندسی در استان قم گردیده است. لذا تقاضای ابطال مصوبه مورد شکایت را از تاریخ تصویب دارم.

متن مقرر در مورد شکایت به شرح زیر است:

«سازمان نظام مهندسی ساختمان استان قم

تعرفه خدمات مهندسی استان قم در سال ۱۳۹۴ (ارقام به ریال)

(۳۵٪ تخفیف نسبت به تعرفه مبحث دوم مقررات ملی ساختمان

ردیف	حق الزحمه	الف	ب	ج	
		۱ و ۲ طبقه	۳-۵ طبقه	۶ و ۷ طبقه	۸-۱۰ طبقه
		تا ۶۰۰ مترمربع	۶۰۱-۲۰۰۰ مترمربع	۲۰۰۱-۵۰۰۰ مترمربع	
۱	طراحی معماری	۳۵/۰۰۰	۴۰/۰۰۰	۴۷/۰۰۰	۵۲/۰۰۰
۲	طراحی سازه	۴۲/۰۰۰	۴۸/۰۰۰	۵۵/۰۰۰	۶۰/۰۰۰
۳	طراحی تأسیسات مکانیکی	۱۲/۰۰۰	۱۳/۴۰۰	۱۶/۰۰۰	۱۷/۰۰۰
۴	طراحی تأسیسات برقی	۱۰/۰۰۰	۱۱/۳۰۰	۱۳/۰۰۰	۱۶/۰۰۰
۵	نظارت معماری	۱۶/۵۰۰	۱۹/۰۰۰	۲۲/۰۰۰	۲۸/۰۰۰
۶	نظارت عمران	۶۶/۰۰۰	۷۵/۲۰۰	۸۵/۰۰۰	۱۰۱/۵۰۰
۷	نظارت تأسیسات مکانیکی	۱۵/۰۰۰	۱۷/۵۰۰	۲۱/۰۰۰	۲۴/۰۰۰
۸	نظارت تأسیسات برقی	۱۳/۵۰۰	۱۵/۵۰۰	۱۸/۰۰۰	۲۱/۰۰۰
	جمع کل	۲۱۰/۰۰۰	۲۴۰/۰۰۰	۲۷۸/۰۰۰	۳۱۹/۵۰۰

قم امری متفاوت از استان البرز است. هرچند که پس از صدور رأی دیوان، از وزارت راه و شهرسازی استعلام لازم نیز صورت گرفته که تاکنون پاسخی ارائه نشده است. شایان ذکر است خواهان سابقاً اقدام به طرح دعوا علیه این اداره کل نموده که پس از رسیدگی در نهایت حسب دادنامه شماره ۱۱۹۸۹۵۴/۱۳۹۰۰۳۱۳۹۰۰۰۱۴۰۰۵/۱۶ صادره از شعبه ۳۵ دیوان عدالت اداری با بیان این مطلب که دادنامه شماره ۸۴۶ - ۹۹/۷/۱ مربوط به هیأت ۴ نفره استان البرز بوده و ارتباطی با اداره کل راه و شهرسازی استان قم ندارد چرا که شرایط هر استان از نظر تعرفه برابر مبحث دوم مقررات مالی ساختمان از جمله بر اساس بند ۱۷ - ۳ و ۱۷ - ۶ متفاوت می‌باشد... حکم به رد شکایت صادر شده است.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۲/۲۰ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیأت عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رأی هیأت عمومی

براساس بند ۱۵ ماده ۱۵ قانون نظام مهندسی و کنترل ساختمان مصوب ۱۳۷۴/۱۲/۲۲، «نهییه و تنظیم مبانی قیمت‌گذاری خدمات مهندسی در استان و پیشنهاد به وزارت مسکن و شهرسازی»، یکی از وظایف و اختیارات هیأت‌مدیره سازمان نظام مهندسی ساختمان استان است و تعیین مرجع تصویب مبانی و قیمت خدمات مهندسی به آیین‌نامه اجرایی محول شده است و بر مبنای تبصره ۱ ماده ۱۱۷ آیین‌نامه اجرایی قانون نظام مهندسی و کنترل ساختمان مصوب ۱۳۷۵/۱۱/۱۷ هیأت وزیران، «بررسی و تأیید مبانی قیمت‌گذاری و قیمت خدمات مهندسی»، در صلاحیت شورای بررسی و تأیید مبانی قیمت‌گذاری خدمات مهندسی وزارت مسکن و شهرسازی قرار دارد و شورای مذکور نیز مطابق مصوبه شماره ۷۰۹۲/۱۰۰/۰۲ - ۱۳۷۹/۱۲/۲۰ به تعیین جدول تفکیک درصدهای حق‌الزحمه خدمات مهندسی ساختمان در چهار رشته اقدام نموده است. بنا به مراتب فوق که در مفاد آرای شماره ۱۳۹۹/۷/۱ - ۹۹۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۸۴۶ و ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۰۱۹۲ - ۱۴۰۱/۲/۶ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری نیز منعکس شده است، تصویب تعرفه خدمات مهندسی استان قم توسط هیأت چهار نفره استان مزبور که به موجب نامه شماره ۱۱۷/۱۴۲۹/ص - ۱۳۹۴/۱/۲۹ مدیرکل راه و شهرسازی استان قم ابلاغ شده، خلاف قانون و خارج از حدود اختیار هیأت مذکور بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می‌شود.

هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری - مهدی دربین

در پاسخ به شکایت مذکور، مدیرکل راه و شهرسازی استان قم، به موجب لایحه شماره ۱۱۰/۱۵۰۱۳ - ۱۴۰۰/۶/۱۴ توضیح داده است که:

«علیرغم پیگیری‌های فراوان هیچ سابقه‌ای از ابلاغ بخشنامه ۷۰۹۲/۱۰۰/۰۲ - ۷۹/۱۲/۲۰ (مورد استناد شاکی) در این اداره کل مشاهده نگردید و بدیهی است جهت اجرای هر تصمیم قانونی یا باید مفاد آن تصمیم در روزنامه رسمی درج گردد و یا آن که به دستگاه‌های ذیربط ابلاغ و امر به اجرا گردد در حالی که این دو مهم محقق نگردیده و سابقه‌ای از ابلاغ چنین بخشنامه‌ای در این اداره کل وجود ندارد. لذا از نظر قانونی تکلیفی مبنی بر اجرای آن متوجه این اداره کل نمی‌باشد. خاطر نشان می‌گردد بخشنامه مورد استناد شاکی با فرض اصالت می‌بایست تشریفات تبصره ۱ ماده ۱۱۷ آیین‌نامه قانون نظام مهندسی و کنترل ساختمان را طی نموده تا اثر قانونی داشته باشد در حالی که به نظر می‌رسد فرایند قانونی آن سپری نشده و شاکی نیز مستندی در این خصوص ارائه ننموده است. به منظور تنویر اذهان آن قضات استعلام موضوع از وزارت راه و شهرسازی و سازمان برنامه و بودجه کشور راجع به چگونگی صدور و نحوه ابلاغ بخشنامه را استعنا دارد. در ادامه معروض می‌دارد: درصد تعرفه بین رشته‌ای مورد تصویب هیأت ۴ نفره استانی قرار گرفته و از آنجا که مصوبات این هیأت ۴ نفره برای تأیید به وزارت راه و شهرسازی ارسال می‌گردد جدول درصد تعرفه بین رشته‌ای نیز به وزارت مزبور ارسال، علیرغم آن که مدیرکل وقت دفتر سازمانهای مهندسی وزارت متبوع طی نامه شماره ۹۲۱۴/۴۳۰ - ۹۴/۳/۲ سه بند از صورتجلسه ارسالی این اداره کل به شماره ۱۱۷/۷۳۱/ص - ۹۴/۱/۱۹ را غیرقانونی اعلام نموده، اعتراضی به جدول تعرفه بین رشته‌ای نداشته و آن را مورد تأیید قرار داده است لذا کلیه اقدامات انجام شده در راستای ضوابط قانونی و شروط مقرر انجام پذیرفته است و هیچ‌گونه خدشه‌ای بدان وارد نمی‌باشد. مضافاً اینکه تصمیم وزارت راه و شهرسازی مؤخر بر مصوبه مورد ادعای شاکی بوده از این رو برای استان قم به عنوان آخرین تصمیمات قانونی و اداری لازم‌الاجرا می‌باشد.

همچنین دفتر توسعه مهندسی طی نامه شماره ۲۱۴۱۰/۴۳۰ - ۱۳۹۸/۲/۲۲ پیرو درخواست تعدادی مهندسان معمار در خصوص تعرفه رشته معماری رسیدگی به موضوع را به هیأت ۴ نفره استان واگذار نموده و هیأت مزبور در بند ۳ صورتجلسه مورخ ۱۳۹۹/۳/۱۳ تا تصویب تعرفه بین رشته‌ای، تصمیم به اعمال ضرایب تعرفه سابق می‌گیرند بنابراین در حال حاضر آخرین تصمیمات قانونی در خصوص تعرفه بین رشته‌ای همان است که در استان قم اجرا می‌گردد. در خصوص استناد مشارالیه به رأی هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مستحضر می‌دارد: رأی مزبور در خصوص استان البرز بوده و شرایط هر استان از نظر تعرفه برابر مبحث دوم مقررات ملی ساختمان از جمله بر اساس بند ۱۷-۳ و ۱۷-۶ مبحث مذکور متفاوت می‌باشد. مضافاً اینکه تصمیمات وزارتخانه در مورد استان